DIREKT ★ AKTION

NR 1/2002 (30)

20 kr

SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

Ta kontroll över skolan

Att sparka ut skolledningen och ta över i klassrummet är kanske inte det lättaste, men för att komma någon vart över huvud taget så måste vi vara organiserade.

Antifascism

Antifascistiska dokumentationsgruppen lägger fram splittringar och allianser i de nationella kretsarna. NSF ligger skabbigt till medan Nationaldemokraterna dundrar in på scenen.

USA-skiten

Landet i väster har i årtionden förpestat världen med sin imperialism. Att placera flygplan i hus är inget vi på Direkt Aktion sysslar med men en artikel om allt skit USA dragit på sig genom åren passar nog.

störta ockupationen!

Det palestinska folket har terroriserats länge nog

Redaktionen säger sitt:

antifascistiskt arbete kan inte bygga på gamla meriter

Ur en antifascistisk synvinkel lämnade vi ett lyckat 90-tal bakom oss. Från splittrade smågruppsaktioner och en växande nazistisk rörelse lyckades vi bygga ett brett och starkt motstånd som kunde bjuda hårt motstånd mot fascismen. Nu när vi tagit de första försiktiga stegen in i 2000-talet ser bilden delvis annorlunda ut. Än en gång formerar sig fascismen och växer sig starkare. I Stockholmsförorten Salem samlades för andra året i rad nästan tusen nazister från en mängd nazistiska och nationalistiska grupperingar. Det är oroande att den högerextrema rörelsen lyckades samla sig till en sådan uppvisning.

Än mer oroande är att fascismen får stå oemotsagd. Vi kan inte vänta på att andra tar initiativet - det måste vi göra själva. Den frihetliga vänstern har en stolt historia av antifascistiskt arbete, men det räcker inte att ha en stolt historia. Vår huvudsakliga uppgift är att bygga en stolt framtid.

En organisation i det antifascistiska arbetet är Nätverket mot Rasism, ett nätverk som samlat såväl SUF-klubbar som socialdemokrater, centerpartister och antifascistiska grupper. Nätverket mot Rasism har spelat en viss roll när det gällt att etablera kontakt mellan olika grupper, något som visat sig effektivt även när det rört sig om grupper som i övrigt har haft mycket lite eller inget gemensamt. När det gäller att bekämpa fascismen får vi inte falla tillbaka på ideologiska skillnader - det antifascistiska arbetet är alltför viktigt. Ändå var detta precis vad som hände på NMR: s rikskonferens sent förra året. Nazisternas planerade marsch i Salem ryckte allt närmare och det var av största vikt att bygga ett än fastare och starkare nätverk. I stället förlamades arbetet av oändligt debatterande om vem som kastade vad i Göteborg. Värt att notera är att alla de arrangemang som Nätverket mot Rasism deltog i eller själva arrangerade i GBG förlöpte utan några problem. Ändå väljer vissa grupper, som RKU och KPML(r), att använda Nätverket som en plattform för sina egna idéer. Därmed äventyrade man stora delar av det samarbete som sker mellan antifascistiska grupperingar.

Nätverket mot Rasism är, precis som namnet antyder, ett nätverk. De organisationer som ingår i ett nätverk behöver inte dela samma politiska visioner och arbetssätt, men ska ändå kunna mötas för att driva gemensamt frontarbete. Detta är också precis vad Nätverket Mot Rasism ägnat sig åt. Ändå krävde KPML(r) och RKU, med gott stöd från Vänsterpartiet och Ung Vänster (detta trots att de inte är de organisationer som hållit den antifascistiska fanan högst), en uteslutning av Antifascistisk Aktion, AFA, ur nätverket, samtidigt som man också ställde krav på att nätverket skulle göra olika uttalanden som inte hade det minsta med det antifascistiska arbetet att göra. Vad dessa grupperingar här gjorde var att försöka driva sina egna politiska ståndpunkter på ett sätt så att det antifascistiska arbetet skadades. Allt detta för att man ansåg att AFA stod ansvarigt för kravallerna i Göteborg i juni 2001. Detta trots att AFA är en av de grupper som utför mest arbete mot den framväxande fascismen.

I stället för att föra vidare en stolt antifascistisk tradition ägnades alltför mycket tid åt politisk pajkastning. Samtidigt är detta ett tecken på hur det antifascistiska arbetet alltmer går på tomgång. Vi kan inte leva på gamla meriter eller låta politiska olikheter stå i vägen.

Hur som helst kunde nazisterna samlas helt ostört den 8:e december och genomföra sin "minnesmarsch".Vi får aldrig stå handfallna mot den framväxande nazismen. Varje litet framsteg för fascismen är ett stort bakslag för oss. Detta gäller oavsett om det rör sig om stora nazistmarscher eller om nazistisk propaganda i skolan. Vi får aldrig tillåta att nazismen får utrymme att spridas. Vi måste ständigt vara beredda på att ta upp kampen mot fascismen överallt där den dyker upp- på skolan, på arbetsplatsen eller i bostadskvarteret.

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet

SUF är inte ett politiskt ungdomsförbund bland alla andra. Vi vill inte ha makten, vi tycker inte heller att det är fel makthavare som styr. Vi vill inte ha några makthavare överhuvudtaget.

Vi vill ha ett samhälle där alla har makten över sina egna liv och över det gemensamma samhället. Vi bedriver vår kamp på skolor, gator, bostadsområden och arbetsplatser.

Alla människor är lika mycket värda. Det är därför vi jobbar mot patriarkatet och sexismen, och mot rasismen och fascismen. Kapitalismen tjänar på att splittra arbetarklassen och få oss att strida inbördes. Därför understöds rasismen och sexismen på olika sätt av borgarklassen.

Kapitalismen är det ekonomiska system som gör de rika rikare, och de fattiga ännu fattigare. Det finns vissa, borgarklassen, som tjänar pengar och får makt bara genom att äga arbetsplatserna, bankerna och bostäderna. De lever på räntor, hyror och överskottet från det vi, arbetarklassen, producerar.

Istället för detta orättvisa och i längden ohållbara system vill syndikalismen skapa ett frihetligt socialistiskt samhälle utan klassklyftor och orättvisor.

Kapitalismen är ett djupt odemokratiskt system. Det påstås att staten består av folket, och att folket, genom att rösta vart fjärde år, skulle styra staten. Det är inte sant. Det är pengar som styr staten och samhället, liksom pengar styr resten av våra liv. Staten är inte vår, utan kapitalets.

Syndikalismen kräver kompromisslöst varje människas rätt till frihet.

Kampen för frihet och rättvisa är klasskampen. De som äger arbetsplatserna, borgarna, vill fortsätta leva och frodas under vårt slit. Men vi kämpar för vår frihet och därför arbetar vi bland annat fackligt, där konflikten är tydlig - arbetare mot arbetsköpare.

Vår kampmetod kallas direkt aktion, och betyder handling utan ombud. Besluten tas av dem som berörs, och kampen måste föras av vanliga människor här och nu.

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Olle Svensson.
I redaktionen: Ola Brunnström, Peder Holmgaard, Martin Höglund, Daniel Josefsson, Erik Mellsjö, Jonas Nielsen, Karin Nyman, Aurora Parmacek, Caroline Ran, Olle Svensson, Christian Tengblad
Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-673 11 15. www.motkraft.net/direktaktion direkt.aktion@suf.cc
Att prenumerera kostar 80 kr för 5 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7.
ISSN 1403-381X Tryckt på Federativs Tryckeri.

Innehåll nr 1/2002

Snälla Calle var visst nazist med kniv

Den 18-åriga svenska pojken Calle Jonsson, som under en semesterresa i Grekland hamnade i häkte misstänkt för mordförsök, blev en följetong i kvällstidningarna. Pressen utgick från att han naturligtvis måste vara oskyldig, trots att blod från offret påträffats på hans kläder (har något motsvarade någonsin inträffat när en person med utländsk bakgrund blivit oskyldigt häktad i Sverige?).

I februari blev han i alla fall släppt mot borgen, även om han fortfarande är misstänkt för dådet, och Aftonbladet skildrade i entusiastiska ordalag hur hans vänner och familj firade honom på Arlanda. Vad som inte framgått är att den grupp på ett sextiotal vänner som mötte honom till stor del bestod av nazister. Det är nämligen i dessa kretsar som Calle Jonsson hör hemma.

Samma kväll berättar Tobbe, en av hans kompisar, på en nazistisk chatkanal om firandet av vännen Calle Jonsson. På frågan "Är han nationell?" svarar Tobbe "Ja, men ej organiserad".

"Tror du han gjorde det" frågar en annan chattdeltagare.

"Vet ej bara han som vet ... vet att han alltid bär kniv", svarar Tobbe.

Calle Jonsson, som alltså konsekvent utmålats som en oskyldig svensk blond välartad pojke som oskyldigt spärrats in i grekiskt fängelse efter placerade bevis, är alltså en "nationell" som alltid bär kniv, enligt en av sina bästa vänner som tillika är aktiv nazist. Tillåt oss tveka om hans oskyldighet.

Därefter fortsätter chatten med diskussioner om varför Calle Jonsson anlitade en jude, Leif Silbersky, som advokat. Hans kompis utgår från att han blev påtvingad honom, eftersom Calle Jonsson antagligen aldrig skulle gå med på att företrädas av en jude annars.

Malmöpolis anklagad för övervåld

Man kan reflektera över värdet på söta djur och människor. Hos Malmöpolisen har minst fem polisanmälningar skett mot välriktade och bedövande batongslag. Bakom anmälningarna står bl. a. SSU, Djurens Vänner och Veterinärförbundet som skriker på övervåld och tjänstefel. I vanliga fall så brukar välriktade batongslag inte innebära folkstorm men dessa batongslag var riktade mot en katt. Katten hade blivit svårt påkörd av en bil och avlivades sedan med ett skott. Jag undrar varför denna omsvängning av attityd mot polisvåld. Vi tycker att i sann socialdemokratisk anda att SSU borde ge polisen en ros för väl genomförd arbetsinsats.

McMUF

Två höjdare inom moderata ungdomsförbundet; Johan Björkdahl och Gabriel Sundqvist, har bildat en aktionsgrupp för att få McDonalds att etablera sig i stadsdelen Hornstull i Stockholm. Vi hejar på och tycker det är glädjande att nu även moderater -om än bara två pers- inser att marknadens lagar inte är tillräckliga, utan att folk måste börja ställa högre krav på företagen. Att direkt aktion är bästa metoden för att förändra i sin närmiljö vet vi ju, och det är ju också kul att muf-grabbarna fattat!

Att de dessutom helt verkar gått ifrån sin tidigare "Jag älskar att äga"-attityd är ju skitbra! (De har olovligen använt sig av McDonalds logga på sina affischer "McDonalds i Hornstull, för säkerhetens skull!"). Mer tveksamma ställer vi oss till deras förslag att förlägga den eventuella McDonalds-restaurangen i nuvarande Blondie Burgers lokaler. När P3:s folkradion frågade aktionsgruppen om de inte tyckte Blondie Burger är bättre ur "konkurrens och valfrihets"-synpunkt (särskilt med tanke på att närmaste McDonalds ligger endast 500 m därifrån), svarade de att det räcker med att man kan välja på Mc Donalds och Sibylla.

Jo, Sovjetregimen tyckte också att de räckte med två sorter av samma sak....

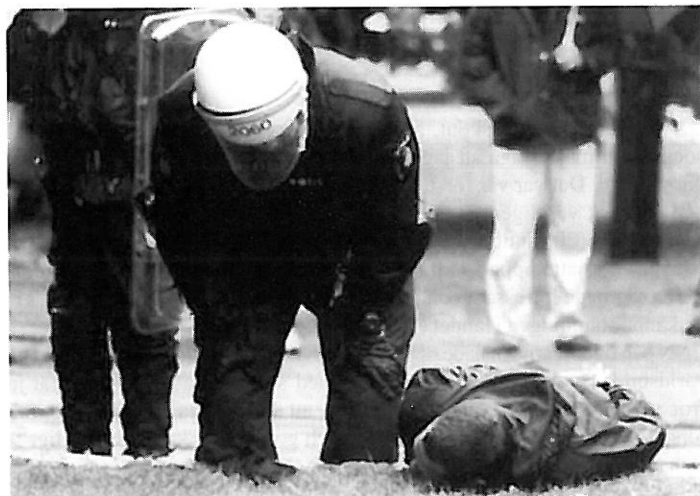

FOTO: ROBERT ISRAELSSON

Stöd de fängslade efter toppmötet i Göteborg!

Solidaritetsgruppen arbetar med att stödja de misstänkta, häktade, åtalade och dömda.
Ifall du eller dina kamrater har problem, kontakta oss.
Bidrag sätts in på Pg 276 02-2 (mottagare Nisse Lätts minnesfond) märk med "solidaritetsgruppen"
Tel 0733-16 42 96
solidaritetsgruppen@hotmail.com

the international noise conspiracy

The international Noise Conspiracy är bandet som sjunger om kapitalismens ondska i märkeskläder. Bandet som försöker starta uppror via Z-TV.

Motsägelsefullt, kan tyckas. Men att leva som socialist i ett kapitalistiskt samhälle är en paradox, något som förhoppningsvis är lika omöjligt som att leva som kapitalist i ett socialistiskt samhälle. Det menar Inge Johansson, bandets basist. DA träffar honom för en intervju precis efter hemkomsten från årets tredje USA-turné.

– Känns det bra att vara hemma?

– Ja, det är jävligt skönt, även om jag som socialist ju måste säga att jag älskar USA! Det var jättekul. Det var vår första "headlinerturné" och det gick verkligen jättebra. Åtminstone 22 spelningar av 30 var utsålda. Norrländska socialister är visst jättehippa i södra Californien.

Det var både intressant och jävligt obehagligt att känna stämningen i landet efter det som hänt. CNN och tidningarna målade upp en sån förvriden världsbild. De försökte övertyga folk med siffror och förenklingar, och folk tror ju att de förstår. De kallar det kriget mellan ont och gott. Och talkshowerna spär på. I USA är allt så ytligt, det känns som att de längtar efter något som är större, som de kan samlas kring. De enar sig kring sin nation, överallt vi åkte såg vi stora reklamskyltar med texter som "United we stand, in God we trust" och "God bless America". På bilarna hade de dekaler med texter som "Don´t mess with U.S" och massor av flaggor överallt. Amerikanare har ju alltid vart patriotiska, men det här var mycket, mycket värre än det varit när jag vart där innan. Jag har aldrig sett något liknande. Man skulle aldrig komma undan med en sån nationalism i Sverige.

– Det har blivit jättemycket censur, t.ex. såg jag en helt sjuk lista över låtar man inte fick spela på radio längre. Att man inte får spela Rage against the Machine var ju väntat, men "First we take Manhattan" med Leonard Cohen?! Och "Jump" med Van Halen! "It's raining men"!

– Varför?

– För att folk hoppade ju ut ur skyskraporna innan de föll. Det är ju bara kul för att det är så jävla långsökt! Vi trodde kanske till och med att det kunde bli farligt för oss att åka dit just nu, liksom, när t.o.m. folk man vet är lite liberala eller halvradikala där plötsligt blivit helt patriotiska. Vad ska dom säga när vi bara kommer dit, från Sverige, och kritiserar deras system?

– Men vi kunde ju inte bara böja oss för den här blinda acceptansen av USA:s utrikespolitik. Vi kände att vi var tvungna att åka dit och tala ut om det här. Och det gjorde vi varenda kväll, och vi möttes av applåder. För där finns ändå människor som tänker annorlunda. Men de vågar inte alltid yttra sig, för det är verkligen skithårt där. Många kom fram till oss och tackade för att vi kom dit och peppade dem lite. Det kändes som om det var läge att åka dit, det kändes viktigt att vi gjorde det.

– Det hände massa konstiga grejer när vi var i USA, men det är som ingen som får reda på det, för vi är inte så intressanta för media. Det som skrevs var om vårt förbands förband, Hives. De är i och för sig råbra, men det kändes lite konstigt när Aftonbladet och Expressen flög till vår spelning i Los Angeles för att göra ett knäck på Hives; "Hives spelar för utsålda hus i USA!" Det är intressant att se hur media fungerar, hur de bestämmer sig för att lyfta fram band och sedan sänka dem.

– Ni lever alltså på musiken?

– Ja, det gör vi nu. Jag förstår att det kan verka motsägelsefullt att först sjunga om att krossa kapitalismen, och sedan på sätt och vis leva av den. Men vi är lönearbetare vi med, vi sliter också ihop kapital åt vår arbetsköpare, en snubbe i Örebro. Skivbranschen är jävligt slemmig och vi säljer oss till den sju dagar i veckan.

– Visst, vi är jävligt glada att vi fick det här privilegiet att kunna leva på musiken, men vi tjänar inte mycket pengar. Jag tjänade mer när jag jobbade heltid som vårdbiträde. Vi fick möjligheten och tog den, men då sa vi också, att folk inte ska missa oss. Genom att jobba med musiken på heltid kan vi vara ute och spela och hålla brandtal, och vara på MTV och tala om varför det är så bra med vilda strejker.

– Eller tala om varför det är så bra och tufft med demonstrationer vid toppmöten. Ja, eller

Det ger mig så mycket mer att prata med Direkt Aktion än med Puls-bilagan för... ni förstår ju faktiskt vad jag säger

bara informera om att det händer såna saker, mainstreammedia försöker tysta ner det.

– Det är klart att det finns bättre sätt att sprida ett politiskt budskap, än genom musik. Men tro mig, jag har både krossat skyltfönster och delat flygblad och jag är lika dålig på båda. Jag känner mig bara avig. Musiken är mitt sätt att vara politiskt aktiv. Musik talar direkt till ens känslor. Och det är i känslorna politiken börjar.

– Just nu känns det så angeläget att vara just ett politiskt rockband, för det är en så spännande tid. Det är ett nytt motstånd, ett nytt medvetande som växer fram, med alla demonstrationer i Seattle, Göteborg och Genua. Det är fantastiskt när alla de här människorna, allt från trädkramare och hippies till liberaler som Attac till svarta blocket, demonstrerar sida vid sida. Folk tycker att det är kul att demonstrera igen, och det går att göra så mycket, när folk är peppade. Vi spelade i Göteborg, och det var något alldeles otroligt. Folk hade demonstrerat och kravallat i två dagar och det kändes som om situationen krävde sin känslomässiga och musikaliska inramning. Och då fanns vi där. Vi gör inte anspråk på att ha lösningen till problemen. Men det känns väldigt viktigt att vara en del av det som händer. Vi vill gärna vara ett soundtrack till det växande motståndet mot den globaliserade ekonomin, vi vill att våra skivor ska komma som gatstenar genom Mc Donalds skyltfönster!

– Det är ruskigt kul att vara popstjärna. Jag hoppas jag inspirerar andra också, till allt från att bara dansa och le till att bli nyfikna på vad det egentligen är vi sjunger om. Så att folk blir peppade på att ta reda på mer. Vi är ju själva enormt vetgiriga och inne på den klassiska arbetartraditionen; att utbilda sig själv. Bl.a. var flera av oss med i en studiecirkel där vi läste Marx´s Kapitalet. Vi läste ett kapitel i taget och diskuterade det sedan. Ifrågasatte det och försökte applicera det på verkligheten. Och då är det ju inte svårt längre, bara roligt, när man gör det med ett gäng kompisar

– Alla i Noise Conspiracy slukar kultur. Alla kulturyttringar är intressanta. I senaste numret av moderaternas tidning Blått hade de gjort ett dubbeluppslag om "den svenska popvänstern". Åh, det var så bra! De hade gjort en lista över de bästa och sämsta frihetslåtarna. Vi toppade sämstlistan med "Capitalism stole my virginity", vi är så stolta! Därefter kom Manic Street Preachers med "Freedom of speach won´t feed my children" och sedan Fred Åkerström med "Sådan är kapitalismen". Alltihop kryddat med små ironiska kommentarer i stil med "Fattaru fattar inte" och sånt. Och som bästa frihetslåt hade de satt "Go West" för att USA var så bra ungefär och tvåan kommer jag inte ihåg. Trean var "Taxman" som George Harrison skrev när han var miljardär i pund och tyckte det var jobbigt att betala skatt. De tyckte det var en "sann kamplåt för friheten" eller nåt sånt. Vad jag vill komma till är i alla fall att det här bekräftar ju vad man redan vet; att överklassen och borgerskapet, de har inte någon kultur, ingen tradition och ingen social förankring. Alls. Ungmoderater, de är lika bildade som en hallick på Reeperbahn. Det är obehagligt att se hur rotlösa människor kan vara

När vi försöker pressa Inge på mer detaljerade ställningstaganden viker han dock.

– Vi är ju alla socialister, med lite olika bakgrund. Vi har ingen ambition att vara dogmatiska. Vi gillar att kunna röra oss rätt fritt mellan olika grupper och hämta inspiration från olika källor och perspektiv. Vi är ju bara ett rockband, vi har inga svar. Vad väntar ni er av oss !?

Bandet håller hårt på att de är ett kollektiv. De repar alltid tillsammans och skriver alla låtar tillsammans. På scen har de alltid någon form av gemensam uniform.

Uniformerna är snygga, välsittande och utarbetade, av precis rätt snitt.

Vad har hänt med vänsterns slitna manchesterjeans och bomullstunikor?

– Det känns som om det blir mer och mer accepterat att bry sig om mode och utseende fast man är socialist, du tycker inte att det håller på att gå för långt?

– Samhället blir mer och mer utseendefixerat och det är såklart jävligt tragiskt. Men jag tycker det är bra att många har genomskådat systemet och fattat att man blir inte mer socialist ju smutsigare och trasigare man är.

– Jag har ju varit crustpunkare till och med. Men till slut tar ju ingen en på allvar för att man är så slafsig. Att leva som socialist i ett kapitalistiskt samhälle är en paradox, men därför måste man inte ställa sig utanför samhället. Och är det någonting jag verkligen avskyr så är det när privilegierade människor försöker glorifiera lidande och fattigdom genom att lägga sig på botten. För att de kan välja det. När det finns människor som är helt marginaliserade, som verkligen lever så fattigt och eländigt. Jag kan personligen bara inte förstå det. Men det får var och en avgöra. Alla varianter av vänstermänniskor behövs verkligen. Vi har hittat vår nisch och vi gillar att vara snyggt klädda.

– Men är ni inte bara posers?

– Det är klart vi förstår att vi kan uppfattas så. Men vi är inte intresserade av att vara politiskt korrekta. Vi är inte intresserade av att vara självuppoffrande, för det är inte samma sak som att vara solidarisk. Man kan inte vara trovärdig som någon annan är den man är.

– Socialismen behöver inte vara ett stålgrått lidande. Socialism kan vara coolt. T.ex. Marx var ju inte så jävla catchy alla gånger. Men han hade bra idéer, och det är där vi kommer in i bilden. Vi skriver catchy poplåtar. Vi gör socialismen smart, snygg, svängig och sexig igen.

– Visst är vi posörer, men vi menar ju för fan allvar! Vi vart erbjudna Hultsfred men vi valde att spela i Göteborg. Och -99 gjorde vi en illegal turné i Kina, som första västerländska band.

Vi får alltid en massa hugg från vänstern. Folk tycker inte vi företräder "deras kamp" på ett bra sätt. Nähä, men då är det inte vår kamp ju. Vad är det för mening med att vara så inskränkt att folk inte får reda på ens idéer? Vi vill nå så många människor som möjligt, och då kanske man måste posera lite. Genom att vara med i amerikanska program och tidningar som "120 minutes" och "Aternative Press" så får vi ju saker sagt. Varför inte ta chansen när man blir framsläppt i sådan media som når miljontals människor? Speciellt i tider som denna!

– Vad ska ni göra framöver?

– Vi ska konspirera runt om i världen och dyka upp där folk minst anar det för att smäda nyliberalismen. Helst i dess hjärta, USA. Och vi ska vara den där nageln i ögat på borgerligheten som vi vill vara. Sen ska vi sälja en miljon skivor och sedan ska vi krossa kapitalismen.

– Slutar ni spela sedan?

– Näe, spela, det är ju det enda jag kan.

Karin Nyman och Martin Höglund

Skolan, precis som alla a[…] arbetsplatser, behöver o[…]

Regeringen hade just beslutat om att koppla utbildningen direkt till den marknadsekonomiska efterfrågan; det fanns inte längre plats för pedagogiskt och estetiskt svängrum i undervisningen. Elevernas fritid skulle reduceras och lusten till lärande dödas. Reaktionen blev därefter. På fler än tusen skolor över hela landet beslutade eleverna om att deras arbetsplatser skulle ockuperas och i nästan varje stad hölls praktfulla demonstrationer mot reformen. Lika naturligt beslöt sig regeringen för att öppna skolorna igen och flera elever greps när de gjorde motstånd mot polisstyrkorna. Detta var verklighet för våra grekiska kamrater i mitten av januari för tre år sedan. Det skulle kunna vara Sverige imorgon.

Redan nu präglas undervisningen tydligt av kraven från marknaden och varje dag utan motstånd är en dag av förlorade elev- och lärarrättigheter; några få nyexaminerade vinnare och horder av skoltrötta, brutna, och ibland avhoppade förlorare. Från våra grekiska kamrater kan vi lära oss att organisering betyder allt. Därför är det viktigt att börja bygga skolsyndikat och lokala skolgrupper redan idag och lägga grunderna för motståndet både i och utanför klassrummet.

Idag och för ett år sedan präglades deras vardag av det som alla förr eller senare kommer i kontakt med, fördomar och diskriminering. Medan segregationen på S:t Eriksplans gymnasium bredde ut sig stötte eleverna i Tyresö gymnasium på en allt bredare främlingsfientlighet och en påtagligare hård sexistisk och kvinnoförnedrande stämning.

Evelina Sinisalo, 18 år och elev på S:t Eriks gymnasium i Stockholm, och några skolkamrater beslutade sig för att starta en jämställdhetsgrupp på skolan, något de fått inspiration till från en feministisk föreläsning.

– Anledningen till att vi startade gruppen var väl att vi som tjejer upplevde såväl sexuella trakasserier som mobbning runt omkring oss. Segregationen mellan eleverna på de olika programmen var också ett stort problem vi ville ta itu med.

De startade med att provocera fram en diskussion genom feministiska föreläsningar och flygblad, varvid en diskussion tog fart. Evelina upplever att de nådde sitt tillfälliga mål och hade lagt grunden till vidare framgångar. Sedan dess har de organiserat både lärare och elever.

Efter att gruppen föddes började den integreras med den övriga verksamheten på skolan.

– Vi har blivit hjälpsamt bemötta av delar av ledningen medan andra har motverkat oss. Men lagboken är något vi kan använda oss av och det finns många organisationer som kan hjälpa till att hitta rätt paragraf. Fungerar det inte kan man alltid organisera sig utanför skolan. Och skulle det hända att vi hamnar i en situation att vi vill göra något men inte får, är strejk ett alternativ.

Camilla Grims, 18 år och organiserad i Tyresö Gymnasiums Jämställdhetsgrupp, håller med. Bakgrunden för de två jämställdhetsgrupperna har varit tämligen likartade men de skiljer sig nämnvärt i organiseringen. På S:t Eriks Gymnasium har man hållit jämställdhetsgruppen fri från Elevrådet medan man har en öppet vald styrelse. I Tyresö fungerar jämställdhetsgruppen som ett självbestämmande utskott till Elevrådet och är inåt organiserade efter direktdemokratisk princip utan styrelse.

– Fördelen med vår organisering är helt klart att nya medlemmar har lättare att komma igång och känna sig delaktiga, menar hon.

Anledningen till att de valt att vara ett utskott till Elevrådet är rent ekonomisk; de delar nämligen budget. I övrigt är skillnaden i organiseringen stor, då Elevrådets styrelse väljer nästa års styrelse och på så sätt skapar ett demokratiskt underskott.

Skolan en arbetsplats

Camilla berättar också att deras jämställdhetsgrupp har över tio aktiva medlemmar och lika många som stöder och hjälper till när det behövs, något hon är stolt över. Evelina tror inte att uppslutningen blivit så begränsad p.g.a. att elever inte vet att de får organisera sig, utan för att de tror att de inte kan. Kan problemet möjligen ligga i att elever inte har samma rättigheter som lärare och andra anställda?

– Skolan är en arbetsplats för alla parter men lagarna gäller bara de anställda. Lagarna om jämställdhet och organisering borde självklart gälla även oss, menar hon.

Verksamheten har än så länge kretsat mycket kring de temadagar grupperna arrangerat. Det handlar om delvis frivilliga tillställningar där föreläsare bjuds in, filmer visas och eleverna skolas i allt från feministiskt självförsvar till varför även män tjänar på jämställdhet. Affischering- och flygbladsverksamhet har varit aktuellt i de fall då information snabbt måste ut och grupperna samlas givetvis på Internationella Kvinnodagen för att tillsammans visa sin styrka och avsky mot patriarkatet.

Trots positiva reaktioner, framgångar och lyckan över att äntligen få ta itu med problemen har jämställdhetsgruppernas kamp kantats av många bekymmer.

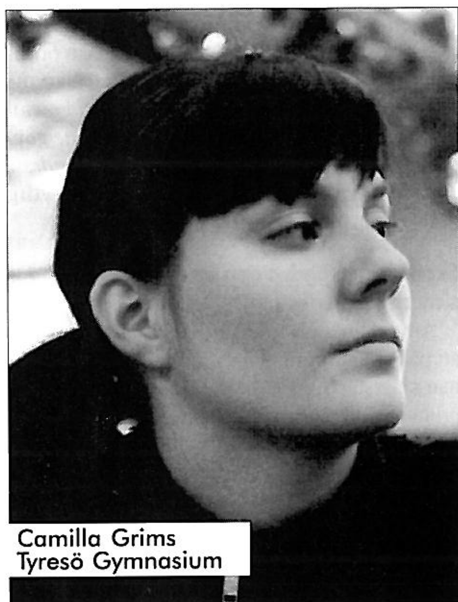
– Vi har våra segregationsbekymmer och den utpräglade sexismen. Givetvis har vi mött motstånd även från flickor som tycker att vi är en kritisk liten grupp som är "mot allting" och myten om "hängbröstflatorna" är ju rätt utpräglad. Mobbingproblemet är svårt att upptäcka, men vi har även kamratstödjarverksamhet.

Camilla ser tillbaka på året.

– Vi har ju varit i konflikt med skolledningen i samband med att de försenat en filmvisning, och efter en kampanj mot främlingsfientlighet har många i gruppen blivit hotade och utpekade av nazister. Men det är något som snarare har stärkt oss. Kampen fortsätter som vanligt och det vi lyckas åstadkomma betyder alltid mycket mer.

Text: Martin Höglund
Foto: Ola Brunnström

ıdra
ganisering!

Camilla Grims
Tyresö Gymnasium

Klara Carlsson
Sjödalsgymnasiet

Evelina Sinisalo
S:t Eriks gymnasium

En av de vanligaste reaktionerna från skolledning och lärare när elever gör försök att organisera sig är ett likgiltigt bemötande. Några uppmuntrande ord i förbifarten eller ett "ja.ja" och en klapp på huvudet är inte ovanligt. Personalen på skolan har ett stort ansvar när det gäller att backa upp och stödja.

Klara Carlsson går på Sjödalsgymnasiet i Huddinge. Hon är syndikalist och jobbar med att försöka organisera elever både inom den egna skolan samt de närliggande.Tre gymnasieskolor har samordnat all elevstyrd verksamhet såsom idrottsföreningar, skoltidning, elevråd och så vidare i en gemensam grupp. Målen är inte helt spikade än då projektet nyss gått av stapeln. En högaktuell fråga är dock det antifascistiska arbetet då rasistisk propaganda spridits på skolan. Bland annat har Nationaldemokraterna spridit flygblad i alla skåpen men när elever gick till skolledningen för att få det polisanmält så ville de helst sopa saken under mattan. Tillslut stod Sjödalsgymnasiet som enda skola som ej anmält saken.

Kunde ni inta ha polisanmält själva?

– Det rann ut i sanden men vi försökte få till en antifascistisk temadag. Egentligen ville vi ha en vecka men skolan skyllde på att pengarna var slut. Vi har fått löften om att det ska bli en nästa höst men då ska vi leverera ett färdigt förslag "och sen får vi se". Skolan har ju hur mycket erfarenhet som helst av sånt här, det är som att de vill att vi ska misslyckas.

– Det är jävligt trist när man försöker att dra i saker men bara får en klapp på huvet.

OLA BRUNNSTRÖM

D.A. kommentar

Att skolan är en viktig fråga för våra herrar och deras intressen vet vi redan. Borgare sätter rika och välutbildade ungdomar i väl ansedda privatskolor och den stora massan får känna konsekvenserna av nedskärningar och likriktad undervisning, allt för att gynna klassamhället och skola in elever i marknadstänkandet. Om kampen skall föras i vår vardag innebär det att skolan måste förändras - och att vi måste göra det.

Till att börja med gäller det att överleva. Man kan stötta sina kamrater när de har det svårt och hjälpa varandra med hemuppgifter när det behövs. Om uppgifterna känns för många eller meningslösa finns det alltid möjlighet till att fuska eller bojkotta prov och uppsatser. Är man fler är det alltid lättare.

Betrakta skolan som en arbetsplats. Tänk efter - hur stort inflytande har man över undervisningen, tiderna eller skolmiljön? Vilka åtgärder finns för att driva igenom krav? Agera därefter. För att skapa en starkare motvikt till skolledningen kan man organisera sig i intressegrupper, som t.ex. en jämställdhetsgrupp, en syndikalistisk grupp, antifascistiska grupper och förhoppningsvis börja utbyta erfarenheter med motsvarande grupper på andra skolor.

I grupperna kan man organisera både elever och lärare som tillsammans kan dela på det nödvändiga arbetet. Arbetet behöver inte skilja sig från annan politisk verksamhet: det går bra att vakta mot fascister, affischera, sätta upp klistermärken, dela ut flygblad och dekorera väggar och vrår i skolan också. Skillnaden är att man som grupp enklare kan få legitimitet att arrangera temadagar och föreläsningar samt ta dit andra grupper för bokbord, som exempelvis SUF eller SAC. Det är naturligtvis bara acceptabelt med samarbete med skolledningen så länge det inte inskränker på självbestämmandet inom gruppen. Strejk och blockad är i annat fall alltid konkreta åtgärder mot diskriminering och direktiv ovanifrån.

Är du intresserad av syndikalistisk skolkamp? SUF:s eget skolkampshäfte "Skolkamp nu" finns att beställa och laddas ned från www.syndikalist.nu/propaganda (SUFs Propagandakommité).

USA ain't nothing to fuck with

Terror, statskupper, våld och regelrätta bombningar finns det inget land som kan stå emot när det gäller världens mäktigaste nation

Mord, plundring och barbarisk grymhet. Det är så världens mäktigaste land har vunnit sin rikedom. Detta land är naturligtvis USA som idag dominerar världen inom, i princip, alla områden. Allt sedan folkmorden på indianerna har dessa metoder varit USA:s främsta politiska redskap, såväl inrikes som utrikes. Att skriva en uppteckning på den amerikanska statens brott kan omöjligt göras på en eller två sidor, enbart namn, årtal och datum skulle fylla hela utrymmet.

För att skriva USA:s svarta bok krävs det många böcker. Och dessa böcker har också blivit skrivna. *"The crimes of the U.S. throughout the world have been systematic, constant, clinical, remorseless, and fully documented but nobody talks about them."* (H. Pinter). De övergrepp som USA har begått är oerhört väldokumenterade. Ändå kände ingen till datumet 11 september förrän fundamentalister kraschade i Pentagon och World Trade Center. Något som beskrevs som en attack på det öppna och fria samhälle. Inte för att Pentagon är särskilt öppet eller att WTC på något sätt skulle främja friheten, men fakta brukar ju vara mindre viktigt när propagandamaskineriet drar igång. Att andra fundamentalister med stridsflyg hade bombat den demokratiskt valde presidenten i Chile på exakt samma datum, 28 år tidigare, är mer eller mindre okänt för de flesta. Skillnaden är naturligtvis att det angreppet utfördes av stridspiloter sanktionerade av USA. Detta är en följd av att världens starkaste borgarklass nästan totalt behärskar all informationsspridning, åtminstone den som når den stora massan.

USA:s uppgift - att skydda den styrande klassen

Man ska inte tro att USA:s brottsliga utrikespolitik handlar om ett lands brott mot ett annat. Nej, det handlar överhuvudtaget inte om nationers handlingar utan om klassers. De som varit mest systematiskt förföljda av den amerikanska staten är onekligen USA:s egna arbetare. USA:s politik handlar alltid i slutändan om de amerikanska storföretagens intressen. *"McDonalds klarar sig inte utan McDonnell Douglas, som har gjort bombplanet F-15. Och den osynliga knytnäve som gör världen trygg för tekniken från Silicon Valley heter USA:s armé, flyg, flotta och marinkår."* (Thomas Friedman, rådgivare till Madeleine Albright). Storföretagens intresse är alltid det samma och följer kapitalismens logik. Att alltid, oavsett medel, växa och bli större. Att ständigt utöka sitt ägande och kontroll.

Eftersom detta endast kan ske genom ständigt ökande utnyttjande av den arbetande klassen ställs människors strävan efter ett bättre och anständigare liv alltid förr eller senare i kollisionskurs med de amerikanska herrarna. Detta leder till klasskamp som ständigt blossar upp runt om i världen. Därför har också USA:s stat tagit som sin främsta uppgift att skydda den styrande klassen, utan statens skydd skulle kapitalismen nämligen få ett snabbt slut. Hur detta fungerar inrikes och hur det amerikanska styrelseskicket är konstruerat så att samma herrar alltid sitter vid makten är dock ett ämne för en annan artikel, vi nöjer oss med att citera den amerikanska presidenten F. D. Roosevelt: *"The real truth of the matter is, as you and I know, that a financial element in the large centers has owned the government of the U.S. since the days of Andrew Jackson."*. Här ska vi istället göra en ytlig granskning av deras utrikespolitik

Ekonomin byggdes upp med slavar från Afrika

Amerikanernas första historiska handling var att påbörja utrotningen av indianerna. Långt innan självständighetsförklaringen slaktades ursprungsbefolkningen och efter hand som Englands inflytande minskade för att till slut helt försvinna ökade förföljelsen. Tvärt om vad som påståts i populär western var skalperingen något som praktiserades av de vita mot de röda. Det var ett sätt att bevisa att man dödat en indian, vilket var något som staten betalade bra för. Samtidigt byggdes den amerikanska ekonomin upp med slavar från Afrika. Än idag är det svarta som till stor del utgör grunden för världens rikaste lands ekonomi. Redan tidigt började man också blanda sig i Latin- och Sydamerika politiska och ekonomiska liv, i regel med vapenmakt. Europa höll man sig dock utanför vid den här tidpunkten. Detta eftersom man ansåg att man borde hålla sig till sitt "egna" område, det vill säga de amerikanska kontinenterna och stillahavsområdet.

Som exempel på tidstypisk amerikansk utrikespolitik kan nämnas amiral M. Perrys "öppnande" av utvalda japanska hamnar 1853. I praktiken gick det till så här: amiralen dyker upp med en flotta kanonbåtar utanför en hamn och meddelar att han ämnar öppna eld och utplåna staden med dess invånare om amerikanska köpmän inte fick gå i land och "handla". Man använde alltså samma förhandlingsteknik för att uppnå frihandel då som nu, även om dagens hot är mer sofistikerade.

Efter världskrigen ändrades så USA:s verksamhetsområde. Nu ansåg USA (som trädde ur krigen med små förluster men med avsevärt stärkt ekonomi) nämligen att tiden var inne för ett globalt agerande. Första åtgärden var att försöka krossa tyskland (som oförskämt nog vågat utmana världsordningen) och tvinga in dem i en mer eller mindre feodal ekonomi som enligt beräkningarna inte skulle kunna föda mer än en liten del av befolkningen. Resterande skulle svälta ihjäl i de nu upprättade koncentrationslägren runt om i tyskland. Läger som enligt röda korsets ansvariga endast skilde sig från tyskarnas dito i och med att det inte fanns några gaskammare. Redan under första världskriget hade dock USA (tillsammans med övriga ledande västländer plus japan) kastat sig över det revolutionära ryssland. Först med väpnade trupper och stöd till vita generaler, sedan med ekonomiska sanktion-

SA har bombat bland annat följande länder:

uatemala 1954, Indonesien 1958, Cuba 1959-60, Kongo 1964, Vietnam 1961-73, Laos 1964-73, Kambodja 1969-70, Grenada 1983, El Salvador Staet, Nicaragua -80-talet, Libyen 1986, Panama 1989, Irak 1991-, Sudan 1998, Jugoslavien 1999, Afghanistan 2001-

Övriga inventioner (militärt bistånd till diktaturer, stöd av kupper, utbildning av torterare m.m.)

ominikanska Republiken 1960-66, Chile 1964-73, Zaire 1975-78, Jamaica 1976-80, Argentina 1976, Peru 1960-65, Seychellerna 1979-81, Costa Rica itten av 50-talet/1970-77, Honduras 1983-89, Grenada 1979-84, Marocko 1983, Surinam 1982-84, Libyen 1981-89, Nicaragua 1981-90, Bulgarien 991, Afghanistan 1979-92, El Salvador 1980-94, Palestina 1949, Brasilien 1965, Filipinerna 40- och 50-talet, 1989, 2001, Paraguay 1962-75, Osttimor 975-1999, Indonesien 1957-58/65, Iran 1953, Irak 1972-75, Italien 1948 / 50- 60- och 70-talet, Grekland 1947-49 / 64-74, Korea 1945-53, Albanien 949-53, Östeuropa, Kina, Guyana 1953-54, Sovjetunionen, Kambodja 1955-73, Haiti 1959-63 / 1986-94, 50-talet, Ecuador 1960-63, Colombia -, Ghana 1966, Uruguay 1964-70, Bolivia 1964-75, 1986, Australien 1973-75, ngola 1975 till 80-talet, Somalia 1992-94, Libanon 1982-84, Oman 1970, Laos 1965-73, Egypten 1956, Puerto Rico 1950, Turkiet 1922, Ryssland 1918-9, Mexico 1914-18, Samoa 1899, 1996-

"I say one evil empire down, one to go..."

M. Moore efter Sovjetunionens fall

er och sabotageverksamhet. Medel som upprepade gånger skulle användas mot revolutioner runt om i världen med blandat resultat. Två saker har dock alltid varit säkert: att det krävt en mängd civila offer och att revolutionen utlämnas åt auktoritära leninistiska partier som inte skytt några medel i kampen för makt. Vilket i sin tur lett till att än fler oskyldiga dödats.

Lydstater inrättas genom statskupper

Förenta staternas favorittaktik nummer ett är inrättandet av lydstater. Det vill säga diktaturer med ledare som förstår vikten av att låta amerikanska företag härja fritt. Dessa lydstater inrättas genom statskupper eller "fria" val där opinionen först mördas eller tvingas i landsflykt. Vanligt är att man först har en kupp och mördar vänstern för att sedan hålla de "fria" valen som gör landets styre mer internationellt erkänt. Dominikanska republiken är ett av många länder som har fått genomlida detta spel. 1962 står de inför det första fria valet sedan 1930, då USA landssteg vilket följdes av diktatorn Trujillos brutala men USA-stödda styre. Juan Bosch väljs till president och får sitta i hela sju månader innan det åter är dags för militärkupp. Bosch som från början varit relativt populär i USA eftersom han var liberal och hyste klara anti-kommunistiska åsikter fick efter ett tag kalla handen och anklagades för att vara kommunist. Orsak? Han vägrade att slå ned den radikala vänstern med våld. Så när kuppen kom var det inte den valde presidenten utan militärjuntan som fick USA:s stöd. Återigen följde brutal diktatur. I april 1965 hade folkets tålamod tagit slut och under radikala officerare beväpnades folket och militären sopades undan på ett par dagar. Eller skulle ha gjort det om inte USA satt iland marinkåren i sista stund. Till slut fanns i maj månad 22 000 amerikanska soldater i landet och militärjuntan var räddad. Nya val utlystes till juni 1966 och utrensningen startade. Hundratals politiskt aktiva mördades, byar ockuperades av militär som lovade att mörda alla om Bosch återigen vann, partilokaler stormades och förstördes. För att vara riktigt säkra kallade man också in 300 exilkubaner med valfusk som specialitet. Det gick som det gick, åter var de gamla makthavarna tillbaka på tronen. Följden blev hetsjakt på facken och skapandet av "frihandelszoner" dvs. områden där multinationella företag har absolut makt. I praktiken är det denna situation som idag råder i stora delar av Syd- och Latinamerika samt i många stater i den övriga världen. Dessa regimer uppehåller sedan ett för storföretagen passande "företagsklimat", för det är som J Pilger uttrycker det: *"Marknadens osynliga hand fungerar aldrig utan en osynlig knytnäve."* Detta är något som den amerikanska ekonomiska eliten är fullt medvetna om.

Förutom att direkt företräda amerikanska företags intresse har USA:s utrikespolitik ofta handlat om att motverka "det goda exemplet". Man har gjort allt i sin makt för att hindra att stater som inte följer gängse normer har kunnat etablera sig och visa att alternativa system fungerar. Detta har främst riktat sig mot olika kommunistiska experiment som har bekämpats med alla medel. Mest hatade har naturligtvis de stater varit där kommunismen vunnit framgång genom demokratiska val (vilket står i motsatts till den amerikanska propaganda där kommunister alltid tar till vapen och skapar diktaturer). Nu är det dock inte så att man behöver vara kommunist eller ens socialdemokrat för att dra på sig USA:s vrede. Det viktiga är som sagt inte vilken ideologi man tillhör utan om man stödjer amerikanska storföretag eller ej. Ett illustrerande exempel är den demokratiskt valda regeringen i Guatemala vars förebild var den amerikanska presidenten Roosevelts "New Deal". Helt ideologiskt i fas med USA men ekonomiskt i konflikt stämplades regeringen som "kommunistisk" och CIA inledde sina operationer. Vad hjälper det att ett demokratiskt land vädjar till FN, OAS (organisationen för de amerikanska staterna), världspressen och slutligen till USA i hopp om att allt är ett missförstånd när världens mäktigaste land har beslutat att tid är över. Det slutade naturligtvis som det brukar, 1954 skedde kuppen varefter politisk förföljelse och avregleringar till förmån för multinationella företag satte fart.

Att vara USA:s vän är dock ingen dans på rosor. Det är rätt vanligt att de som ena dagen beskrivs som frihetshjältar nästa dag blir monster i amerikanska tidningar. Helt beroende på hur världsläget utvecklas. Listan på USA:s före detta vänner blir lång med toppnamn som den Irakiska diktatorn Hussein och den muslimska miljonären/terroristen Bin-Ladin.

Olydiga i-länder bestraffas

I USA:s vapenarsenal finns också helt fredliga metoder som kan ha samma förödande effekt som gevär och bomber. Ett av dessa är något så harmlöst som u-landsbistånd som i amerikanska händer inte löser problem utan orsakar dem. Somalia är ett utmärkt exempel. Efter ett aktivt användande av Ranger Corp (elitsoldater) och bombmattor som tillsammans skördat 1000-tals offer, de allra flesta var som vanligt civila, hade USA lagt landet i spillror. Allt i kriget mot krigsherren Aidid och dennes son (som förövrigt är amerikansk medborgare och före detta officer i Ranger Corps!). När det värsta blodbadet är över börjar folket åter bygga upp landet. 1977 köper man in traktorer för att få majsodlingarna på fötter och få bukt den värsta hungern, något man är framgångsrik med. Framgångsrika är man också med medicintillverkning (något regionen är i stort behov av). Således ställdes jordbruket återigen på fötter och industrin börjar byggas upp tack vare medicinfabrikationen, framtiden börjar ljusna. Nu är detta något som inte står i USA:s intressen (man anser nämligen att medicin och majs produceras bäst av amerikanska företag). Genast mobiliseras USaid (USA:s u-landsbistånds organisation), majs och medicin delas ut gratis. Resultatet: jordbruket och medicinindustrin slås ut och blir beroende av bistånd. Idag är Somalia mer eller mindre ett område som amerikanska företag använder för medicinska experiment.

Vanligast utnyttjas u-landsbistånd dock för att stödja "vänner" (läs: diktaturer som upprätthåller ett gott "företagsklimat") ekonomiskt även om de vanligaste bidragen naturligtvis är militärbidragen. I praktiken innebär det att arbetarna i USA betalar de rika i diktaturer för att amerikanska företag ska kunna plundra detta lands arbetare.

Som sagt är ingripanden från USA vanliga i tredje världen men också västvälden har fått sin beskärda del. Inte ens den demokratiska processen är helig för "världens största demokrati".

Italien var först ut efter andra världskriget. Inför valet 1948 gick kommunistpartiet (PCI) och socialistpartiet (PSI) ihop och gjorde gemensam sak vilket omedelbart ledde till ökade väljarsiffror. När USA uppmärksammade att ett europeiskt land var på väg mot ett socialistiskt styre (genom demokratiska val, skräckscenariot nummer ett) satte hela propagandasystemet igång. Pengar pumpades in till högerpartierna (som till stor del bestod av fascister från andra världskriget) och kampanjer startades. Det gällde att vrida diskussionen från de ekonomiska reformerna som landet var i extremt stort behov av till att gälla kommunism eller demokrati. En motsättning som målades upp utan att det fanns några som helst grund till påståendena att vänsterblocket fick stöd från Sovjet. Det ena förtäckta hotet om ekonomiska sanktioner efter det andra framfördes. Dokument förfalskades för att ställa kommunistpartiet i dålig dager, diplomatiskt spel fick Sovjetunionen att verka anti-Italienskt, stora summer pengar och andra bidrag skickades till Italien för att USA skulle framstå som en god vän, radioprogram skapades, tidningar startades och så vidare. Allt för att försäkra sig om en högerregering, vilket också blev resultatet.

Ett lite modernare exempel är Australien 1972 då socialdemokraterna vinner valet. Genast kallades de Australiska trupperna i Vietnamn hem, inkallelserna stoppades och politiska fångar frigavs. Utöver detta förbjöds den Australiska underrättelsetjänsten ASIO/ASIS att samarbeta med CIA:s inblandning i andra länders inre angelägenheter. När så premärminister E. G. Whitlam gjorde handling av orden och tillsammans med polisen gick in i ASIO:s byggnad och sökte igenom deras papper eftersom man misstänkte att underrättelsetjänsten undanhöll uppgifter (vilket det också visade sig att de gjorde) var måttet rågat och USA bestämde sig för att aktivt ingripa mot den sittande regeringen. Det hela slutade med att Whitlam tvingades avgå och högern vann omvalet.

JONAS SVENSSON

Det rör på sig i nassesverige

Det är tyvärr inte bara splittringar utan även allianser...

NSF:aren Bo Nilsson (nyllet på bilden) brände ned sin egen gård för lite mer än ett år sen. Detta dömdes han för. Fyra månader senare förvandlas partigården i Hjortkvarn (huset på bilden) till aska. Vi kan inte annat än glädjas över att de enda som åker dit för att bränna NSF-gårdar är de själva.

Det händer mycket i den svenska naziströrelsen. Även om det som syns på ytan mest är partisplittring och dålig organisering, är nazisterna starkare än på länge och nu ser det dessutom ut som om det nybildade partiet Nationaldemokraterna kan lyckas ena aktivister från vitt skilda delar av extremhögern. Antifascistiska Dokumentationsgruppen guidar D.A:s läsare till vad som är på gång på den yttersta högerkanten.

Den 16 december 2000 bröts ett dödläge för den svenska naziströrelsen. När 800 nazister demonstrerade i Stockholmsförorten Salem till minne av den mördade skinnskallen Daniel Wretström uppnåddes sällan skådad enighet och nazisterna fick en nystart, med Robert Vesterlund som omstridd förgrundsgestalt. Denna efterkrigstidens största nazistmanifestation i Sverige fick stor psykologisk betydelse.

Samtidigt som kampanjen kring Salem-mordet innebar att de nazistiska organisationerna ökade sitt samarbete, och i praktiken flöt samman, så minskade de formella organisationernas roll. Under 2001 skedde en stor nyrekrytering till extremhögern, men dessa personer har inte gått in i organisationer utan finns i första hand i ett "socialt rum" som nazirörelsen skapat. Här spelar Internet en stor betydelse, genom att det har blivit ett lättillgängligt forum att komma i kontakt med nazister – bra mycket öppnare än vitmakt-musiken och demonstrationerna. Chatkanaler som #patriot på dalnet innebär en ökad kontaktyta som lett till att allt fler nazister lärt känna varandra personligen över hela landet. Detta har fört med sig att de träffas betydligt mer informellt, de reser och besöker varandra. Det har även lett till att en betydligt högre andel av de nya aktivisterna i nazirörelsen är kvinnor, som tidigare varit utestängda från nazistiska aktiviteter. Det var inte minst tydligt på de två Salem-manifestationerna.

Den grupp som spelade den viktigaste rollen kring Salem-manifestationen var **Blood & Honour Stockholm**, som är i stort sett samma grupp som håller i nättidningen **Info 14**. Ledargestalten Robert Vesterlund satt nyligen ett halvår i fängelse för innehav av vapen och anabola stereoider. Under 2001 tryckte de upp flygblad i massupplaga som spreds över hela landet med bilder på Daniel Wretströms blodiga lik. Trots att Wretström var en minst sagt marginell figur i nazistkretsarna har han efter att han dödades i ett gängbråk fått historisk betydelse som martyr. Robert Vesterlund var snabb att utnyttja mordet för att ena landets nazister.

Bortsett från flygbladsutdelningar har det blivit en allt vanligare aktionsform bland nazisterna att gå på offentliga möten för vänstergrupper för att visa upp sig, fotografera folk och skrämmas, för att sedan skriva skrytsamma artiklar om sina bragder på Internet.

För NSF, **Nationalsocialistisk Front**, var 2001 ett år av motgångar. På årets första dag greps Bo Nilsson från NSF-ledningen för mordbrand efter att ha eldat upp sin villa som han just vräkts från. Knappt en vecka senare höll NSF en minnesmarsch i Kristianstad för fyra medlemmar som körde ihjäl sig under julhelgen efter ett NSF-möte. Den 27 mars kom nästa slag mot NSF, när deras partigård i Hjortkvarn, utanför Örebro, brann ner.

Över huvud taget har NSF numera en ganska marginell betydelse, och har drabbats hårt av fängelsedomar, bilolyckor och ledaren Anders Högströms avhopp. Organisationens fokus har förskjutits från Sydsverige till avdelningarna i Örebro, Eskilstuna, Trollhättan och den nystartade Gävle-klubben. Nu är NSF på väg att dra igång en totalt utsiktslös valkampanj.

Nationell Ungdom (NU) och dess sidoorganisation **Svenska Motståndsrörelsen** har också tappat i betydelse och är de som syns minst på gatorna. De tog över skivbolaget **Nordland** när det havererade, och har försökt att ge sin in i vitmakt-musikscenen. En del av försäljningen har skötts från NU:s lokal Bunkern i Linköping.

NU är framför allt en storstadsorganisation med lokalgrupper i Stockholm, Göteborg, Malmö, Linköping, Jönköping och Skara. Många av medlemmarna kommer från lite finare villakvarter och de undviker hakkors och skinnskalleuniformer. Samtidigt frodas gerillaromantiken i NU och med jämna mellanrum grips medlemmar som försöker komma över vapen.

I höstas uppkom en slitning inom NU, när många av de drivande medlemmarna började bygga upp partiet Nationaldemokraterna medan andra aktivister närmade sig B&H och NSF. Det tycks bara vara en minoritet under ledning av den gamla VAM-bankrånaren Klas Lund som är trogna NU och SMR.

Nationaldemokraterna (ND) bildades i somras av en grupp som brutit sig ur **Sverigedemokraterna** (SD). Bakgrunden var delvis SD:s förändrade inriktning sedan Tommy Funebo dykt upp som partiets ideolog och strateg. Funebo, som har bakgrund som ordförande i en moderat lokalavdelning, kallades av utbrytargänget för "marxist" och "israelvän". Själv menar han att ND-kretsen består av konspirationsteoretiker som "ser judar och frimurare i varje hörn".

> NSF har numera en ganska marginell betydelse, och har drabbats hårt av fängelsedomar, bilolyckor och ledaren Anders Högströms avhopp. Organisationens fokus har förskjutits från Sydsverige till avdelningarna i Örebro, Eskilstuna, Trollhättan och den nystartade Gävle-klubben. Nu är NSF på väg att dra igång en totalt utsiktslös valkampanj.

Tommy Funebo försöker ge SD en mer konservativ och kristen profil och locka väljare från kristdemokraterna. Han låg bakom partiets stora satsning på kyrkovalet, som ledde till att SD fick lokala mandat i Huddinge, Lund och Sunne samt två mandat i kyrkomötet, svenska kyrkans riksdag.

Nationaldemokraterna har tagit över de flesta av SD:s avdelningar i Stockholm, och har mindre grupper i Göteborg, Helsingborg och Linköping. Sverigedemokraternas starka fäste fortsätter vara i Skåne, kring kretsen av de unga män i Lund som pysslar med tidningen SD-kuriren och hemsidan.

De båda partiernas partiprogram skiljer sig inte mycket och båda driver likadana kampanjer mot gruppvåldtäkter. Ändå är skillnaden stor. Medan SD succesivt städat ut personer med nazistkopplingar, har ND i hemlighet lierat sig med nazistiska organisationer, framför allt Nationell Ungdom. Nationaldemokraterna har på så vis fått en rivstart genom tillskottet av nazistiska aktivister och de tycks välja en annan och mer utomparlamentarisk väg än SD. Som så många andra "nationalrevolutionära" nazistgrupper runt om i världen inspireras ND av det tyska partiet NPD. När partiets ungdomsförbund bildades i början

av februari fick man dessutom storfrämmande: den brittiske fascistideologen Derek Holland som varit en pionjär i att utveckla den nya form av "tredjepositionistisk" fascism som är lika inspirerad av Khadaffi som Hitler. Ännu ett tecken på att Nationaldemokraterna följer de internationella trenderna i extremhögern och kanske därmed får lätt att hitta utländska samarbetspartier. De jobbar långsiktigt och satsar inte så mycket på höstens val som på valet 2006.

Inte bara Nationell Ungdom har till stor del hamnat under Nationaldemokraternas paraply, utan också den kontroversiella tidningen **Salt**, som började ges ut som en konservativ kulturtidskrift med kända skribenter men snart blev för ostädad för finrummen och dessutom fick ekonomiska problem. Nu kommer den ut sporadiskt, men dess chefredaktör Jonas De Geer har börjat hålla tal på alla ND:s stora evenemang, även om han själv förnekar att han blivit medlem i partiet. Därigenom har partiet knutit till sig en man med betydande kontakter inom överklassextremhögern och katolska fascistkretsar (de senare samlas i den nystartade föreningen **Spes Nostra** som han driver). Det ryktas i nazikretsar att Jonas De Geer snart kommer att bli redaktör för Nationaldemokraternas kommande tidning, som ska göras i samarbete med folket bakom NU:s och SMR:s **Folktribunen** (vars ansvariga utgivare dömts för hets mot folkgrupp). Denna allians mellan renodlade nazister och en konservativ och tidigare relativt respekterad kulturskribent hade få kunnat förutsäga.

På tal om kristna och konservativa grupper på den yttersta högerkanten är det värt att även nämna **Engelbrekt**, som började som ett konservativt nätverk inom KDU, Kristdemokratiska ungdomsförbundet. Efter att deras främlingsfientliga idéer uppmärksammats tvingades de bryta banden till KDU och är nu relativt självständiga men fungerar som en samlingspunkt för extremhögern inom KDU och MUF. Med stockholmaren Carl-Johan Swärdenheim som "chefsideolog" har de hittat en egen politisk nisch. Några grundstenar är ett utpräglat USA-hat, kristen (lutheransk) fundamentalism, homohat, nostalgisk 1800-talsnationalism, hat mot USA och västvärlden och en idé om att alla kulturer är lika värda men ska existera i åtskillnad som grundstenar. Möjligen kan de fungera som plantskola för framtida extremhögerideologer.

Antifascistiska Dokumentationsgruppen

KRÖNIKA:

Trasproletär melodi

Tunnelbanan här i Stockholm verkar aldrig upphöra att fascinera mig. Den är navet i den sociala fabriken, transporterande människor till och från jobb och hem. Här får man se ett tvärsnitt av Stockholms alla invånare, där de rusar fram mellan pendeltåg och tunnelbana, tunnelbana och stadsbussar. Ljudet av deras framrusande fötter, av småprat och trafikmeddelanden bildar en kompakt ljudbild, bildar bakgrundsmusik till den sociala fabriken.

Mitt i denna ljudbild stämmer andra in i musiken, med sin egen melodi. Det är de utslagna och svagas sång. Man hör den som tydligast strax efter rusningstid, deras sång: en mängd melodier som kontrasterar mot varandra. Det raspiga, metalliska lätet när den ensamma mannen i rullstol stämmer upp sin underliga röst "Bingolotter, bingolotter, här var det bingolotter, köp bingolotter." (Han använder alltid samma ord, förutom när det är Månadsfinal). Trött tittar han upp från sitt lilla bord, ansiktet halvt förlamat. Smutsiga kläder, rufsigt hår, men med ett otroligt avväpnande och vackert leende, snett och förvridet av någon hjärnblödning: "Bingolotter, köp bingolotter!"

På något sätt faller han in i takten från de marscherande fötterna från tusentals och åter tusentals resenärer, och följer samtidigt flöjtspelaren strax bredvid, så att de inte ska avbryta varandra. Ibland ler de mot varandra, de har väl suttit där dag ut och dag in så pass länge att någon kamratskap växt fram. Mannen med flöjten spelare lugnare och mjukare när den förlamade lottförsäljaren sjunger sin litania, varefter han bryter ut i ett långt solo på sin skamfilade flöjt. Från överallt stämmer de upp röster, trötta stämmor, melodier. "En slant till härbärget. Schyssta då, bara en spänn." avbryts av hostandet från tiggaren som mest sitter och gråter. Rosförsäljerskan bara glor buttert långa stunder, för att plötsligt stämma med i den underliga sången: "Köp en ros! Till kvinnan du älskar!"

De sitter där, dag ut och dag in. I stort sett samma människor. Antagligen några av Stockholms mer bekanta ansikten; alla vet vilka det är, alla har sett dem. Däremot har de flesta nog inte handlat av dem eller gett dem pengar till härbärget eller köpt Situation Stockholm. De sjunger envist sin sång. Det är en ful och hemsk sång, men samtidigt underbar. Man hoppas att den åtminstone påminner alla de som passerar förbi om samhällets baksida.

För några veckor sedan stod det tre män där nere i tunnelbanegången. Iförda skjortor, pressade byxor och välputsade skor bockade och bugade de när resenärerna ivrigt applåderade vad de framförde. De spelade på vackra instrument: en perfekt stämd gitarr kontrasterade mot såväl fiolen som cellon. De välfriserade männen lät sina fingrar spela oändligt snabbt över strängar och stråkar; fantastiska melodier, Tjajkovskij, Brahms, Mozart. Alla de stressade resenärerna liksom stannade upp, stod och lyssnade. Spärrvakterna gick ut ur sina bås och stod och log. Fodralet där man slängde pengar visade väl hur populärt det var: det var till bredden fyllt med säkert tusentals kronor.

Ja, alla var så förtrollade av musikerna och vad de framförde så att ingen la märke till den ovårdade lilla mannen som samlade ihop sina bingolotter och masade sig iväg. Jag mötte hans blick och han skakade resignerat på huvudet mot de nya musikerna. Rosförsäljerskan hade sen länge gett upp, och några vakter städade bort det gråtande fyllot. Det var förvisso ingen som såg något av detta. Förtrollande vackra toner fick hela tunnelbanegången att stanna upp. Folk stod och log och applåderade och skänkte ivrigt bort både en och två sedlar. Männen log, bugade, och fortsatte med "Turkisk Vals".

Musiken var vacker, så jag gick därifrån, smått illamående. Det gjorde mig inte upprymd, bara ledsen. Världens orättvisor fångade i en melodi eller två.

Daniel Josefsson

feministiskt själ

På nattbussen sitter det ett gäng killar och gormar. Vad de gormar om förstår man inte riktigt, men något om "Fy fan vad hon var skön". "Ja, men hon klär sig ju som en jävla hora", "Jodå, men det ska tjejer göra"... Längst bak i bussen sitter tre tjejer, som ser ut som klonade kopior av Britney och fnissar. Och så sitter jag och en gammal kvinna i mitten där nånstans och betraktar. Plötsligt kommer en kondom vinande i luften, jag oroar mig lite smått att den ska träffa den gamla kvinnan men den kommer dit den ska. Hamnar på sätet bredvid en av tonårstjejerna som ropar till. "Va fan!"

– Ska ni inte komma hem med oss i natt va, tjejer, ropar en av killarna där framme.

Mera fnitter.

– Nej, vi kan inte, fnissar en av tjejerna.

– Men va fan, det är väl klart att ni gör! Va inte sådär jobbiga nu!

Prat emellan tjejerna.

– Men okej då. Men bara ett tag, svarar tjejerna tillslut.

Nästa station försvinner de in i decembernatten. Jag undrar vad som hände den kvällen, och hur många av tjejerna som ångrar att de gav med sig? Varför var det en självklarhet att de skulle följa med ett gäng packade tonårskillar hem, som de inte ens kände? Varför kastar killarna en kondom på tjejerna?

I ett samhälle där kvinnor tydligen ska finnas till för att tillfredställa mannen, göra allt i sin makt för att se ut som en flåsande, stönande sexsymbol och inte ifrågasätta könshierarkin, sker det konstanta övergrepp mot kvinnor. Många män verkar ha en absurd uppfattning att kvinnor *vill* höra sexuellt nedvärderande kommentarer, bli behandlade som objekt, bli tafsade på, etc. Att alla kvinnor har ett självförtroende som går ut på att försöka se ut som sexsymboler och lyckas vara så bra på att tillfredställa mannen som möjligt. Massmedia har stort ansvar i just skapandet av dessa sexsymboler, och att kvinnans uppgift att tillfredställa och behandlas som en produkt är någonting som ska vara accepterat. Genom filmer, TV-program, musik och tidningar matas man med tanken att det är "såhär det ska vara". Efter ett tag slutar man tänka på det, då det är så vardagligt. Politiker pratar om hur kvinnors rättigheter har gjort stora framsteg, men verkar inte vilja adressera frågor som till exempel kvinnohandeln som är ett akut problem för tusentals kvinnor och unga flickor. Det är som att de inte riktigt vill att framstegen ska fortsätta, utan "det är bra som det är". Sedan kan man ju fråga sig hur många av de "stora politikerna" (eller rättare sagt de som innehar ekonomisk och politisk makt att göra något åt dessa problem) som är kvinnor?

Hur många gånger har det inte kommit fram män till en och tagit en om axlarna, eller försökt tafsa på en? När man var yngre var man väldigt rädd, och vågade inte riktigt göra mycket annat än säga ifrån, eller så förväntade man sig att omgivningen skulle ingripa. Men omgivningen brukar inte reagera om det inte är ett större, fysiskt övergrepp. Efter ett tag då man varit med om några obehagliga situationer insåg jag att det kanske var dags att lära sig slå tillbaka. Jag började på boxning. Där man fick lära sig slå, och var man skulle slå. Det var ingen uppmuntrande stämning och man kände att, "jag kanske inte skulle kunna göra något i en allvarlig situation ändå!" Man hade ingen där för att stötta en i det man gjorde. Jag hörde lite om feministiskt självförsvar, men visste inte så mycket om det. Nu har man till slut träffat några som är med i en feministisk självförsvarsgrupp, och efter att man hört var de hade att säga om feministiskt självförsvar kände man sig verkligen peppad att lära sig mycket mer om det.

DA träffade Camilla och Elin som båda är aktiva i en av Stockholms Feministiska Självförsvars grupper.

När började ni själva med feministiskt självförsvar?

Elin: Nu tränar vi i samma grupp, en gång i veckan och har tränat i två år ungefär. Innan dess har vi gått på lite introduktionskurser här och där, men inget regelbundet.

Var er första kontakt med feministiskt självförsvar anarkafeministerna?

Camilla: För mig var det så att på anarkafeministernas festivaler visste man alltid att "oh feministiskt självförsvar", och så hade jag en radikalfeminist som granne också, som var instruktör.

Elin. Ja, men man hade ju hört att det fanns och verkade kul..

Träningen i den nuvarande gruppen är en ledarlös träningsgrupp. När alla ligger på olika nivå så måste man komma på samma nivå rent kunskapsmässigt. Och då har man introduktionskurser som kan vara ett antal gånger. Där får de som kan mer turas om att hålla passen parvis eller liknande. När man känner att man vill och kan, börjar man hålla i passen successivt, med till exempel en uppvärmning. Det handlar om personlig utveckling åt båda hållen, att prova på alla roller, på det sättet är det väldigt anarkafeministiskt.

Träningen ägnar lika mycket tid åt alla delar som krävs för att få ett komplett "självförsvar". De inriktar sig alltid på någonting särskilt under träningen, till exempel träna ur liggande ställning eller liknande. Ibland sitter man bara och pratar och ser det som en jävligt feministisk handling att man sitter och diskuterar och ser att det som vi kvinnor utsätts för inte är ett individuellt angrepp utan sker just för att vi är kvinnor. En annan sak som gruppen tänker mycket på är att uppmärksamma gränssättningar, ett litet trivialt ord som dock betyder väldigt mycket. Varje gång man tränar pratar man om gränser som man sätter varje dag i sitt liv. Det kan vara vad som helst, från en sexuell gräns till jobb, skola eller att man stannar hemma när man känner för det. Som tjej är det viktigt, och att man känner att man blir bättre på att sätta gränser. Rollspel är också en viktig del i feministiskt självförsvar. Framförallt för att man ska kunna föra in dem i sin vardag. När man har rollspel i gruppen agerar man från alla olika parter och spelar igenom olika situationer. Det bästa med det är att om man sedan hamnar i en viss situation så kan man agera efter rollspelet och se att det funkar.

Elin: Och så får man göra allt man inte vågar, att tänja på alla gränser. Man får leka så mycket och släppa fram sina känslor. Man glömmer att man är rädd.

Camilla: Vi tänker också väldigt mycket på kroppsspråket, vilket röstläge man har, att man tittar folk i ögonen, är rak i ryggen. Till exempel om någon lägger en hand på axeln, att man inte sitter och önskar sig bort utan ser honom i ögonen när man säger till honom att ta bort handen, eller helt enkelt bestämt avlägsnar handen själv...

Elin: Efter att man har tränat ett tag så tror jag att man utan att tänka på det har ett säkrare

försvar

kroppsspråk och att det sänder ut signaler "håller förövare borta", man råkar inte ut för lika många obehagliga situationer. Det kan vara större risk att man blir anfallen om man ser osäker ut, med tanken "hon kommer inte att göra motstånd".

I gruppen jobbar man också med basgrupper. Det innebär att varje gång man gått igenom allting så pratar man om det (under tystnadsplikt) i sina egna grupper. Man tränar en gång i veckan, och gör många obehagliga saker och om någon blivit utsatt för något övergrepp får den stöd i gruppen. Man brukar också börja passen med smårundor. Det blir personligare och man vågar berätta saker.

Att grupperna arbetar separatistiskt är en självklarhet, för att man just ska ha alla delar inblandade och inte enbart ha det som ett träningsforum. Den psykiska delen är minst lika viktig som den fysiska. Det är ofta att tjejer som går på vanliga kampsporter känner att de inte skulle klara av att hantera självförsvaret eller känna att de *borde* försvara sig. I gruppen får alla känna på sin kompis styrka,

Elin: Just när man slåss första gången och får turas om att hålla i mitsen och känna hur stark ens kompis är, förstår man; "jag är också så stark" och man känner sig peppad.

Grundstommen i Feministiskt Självförsvar är att man ska *känna att man är värd att försvaras.* Det som också är viktigt är att om man inte klarar av att använda självförsvar i en situation och bara ligger passiv ska man försöka tänka att "det är han som gör fel nu, inte jag". *Det är aldrig ens eget fel, man ska inte bestraffa sig själv efteråt.* Vad män än gör, även om man ligger passiv, är det hans fel inte ditt.

Camilla: Alla har rätt att försvara sig med våld, så mycket våld som situationen kräver, (nödvärnsrätten). Tjejer är väldigt bra på att lägga skulden på sig själva, det försöker vi bearbeta.

– Ta en kille, som går på stan sent på kvällen, han löper större risk att bli påhoppad än jag, eftersom det vanligaste våldet som förekommer är kille vs kille. Medan jag måste försvara mig på ett helt annat sätt, mot en helt annan typ av våld än en kille. Han blir inte anfallen på grund av sexuell makt. Men en som anfaller mig förväntar sig inte att jag ska slå tillbaka eftersom den personen inte vill slåss, den personen vill något annat. För det mesta enbart att visa sin sexuella makt över en. *Jag är inte intresserad av att slåss med någon, jag är intresserad av att ingen skall röra mig.* Därför kan man på ett tidigt stadium gå rakt på sak och visa "jag är en stark tjej"!

Åker ni runt i skolor och undervisar eller gör workshops?

Camilla: Vi håller introduktionspass ibland. För folk som kontaktar oss, det kan vara en jämställdhetsgrupp på ett gymnasium, eller några i en folkhögskola, det varierar väldigt mycket.

På introduktionspassen i skolorna förväntar sig tjejerna bara att få slåss, men sen när de märker att alla delar smälter samman och man lägger diskussionen på en nivå så att den berör alla kvinnor så uppskattas det mycket mer.

Camilla: Just tjejer i skolan brukar vara väldigt splittrade. Som till exempel att tjejer som går i samma klass aldrig pratar med varandra. Att det då förekommer några timmar då alla tjejer sitter och snackar med varandra och pratar i runda eller nått sånt där, det blir nått nytt för dem.

Vad tycker ni om vänsterpartiets förslag på att ha feministiskt självförsvar på schemat, blir det för pretentiöst?

Elin: Det är svårt att svara på den frågan. Man kan ju inte ha det obligatoriskt, det skulle ju i sådana fall vara bättre med temadagar. Frågan är ju vilka som skulle lära ut, etc. Men det är ju bra att det når ut till folk.

Camilla: Om vi har ett introduktionspass, så är det ju viktigt att alla delar kompletterar varandra, så att man förstår allting. Ju fler samband man fångar upp desto bättre, och att man förankrar det med sitt liv. Man får inte alls lika mycket utav ett introduktionspass som när vi tränar kontinuerligt. Det dåliga med introduktionspass är att man inte får någon chans att utvecklas mer utan att det ofta blir en engångsföreteelse.

Så varför behövs feministiskt självförsvar? Den frågan borde inte ens ställas i dagens samhälle, det är alldeles för uppenbart. Men i ett idealsamhälle skulle det inte behövas, och det är det samhället som vi kämpar för att skapa.

TEXT: AURORA PARMACEK
TEXT & FOTO: CAROLINE RAN

D.A. bakgrund

Feministiskt Självförsvar växte fram i USA under 60-70 talet, då feminister började blanda kampsporter som de tränade med feministiska analyser och strategier. De tog de allra fulaste knepen och slagen från olika kampsporter där en person som är fysiskt svagare kan oskadliggöra en person som är fysiskt starkare, och kombinerade det med feministisk teori. Feministiskt Självförsvar kom till Sverige (1978) med Katerina Kalleman och Petra Östergren (som började senare). Sedan utvecklades det till ett feministiskt nätverk genom hela Sverige, som träffas en gång per år. Feministiskt Självförsvar går inte ut på "så här är det" utan mer "det här funkade i den här situationen" samt utbytet av erfarenheter och idér.

Boktips: Slå Tillbaka, Petra Östergren

3 miljoner elever i strejk i Spanien

Motståndet mot EU:s nyliberala politik och dess verkningar tar sig nya former. EU-toppmötet i Bryssel den 10 till 14 december förra året föregicks av olika diskussioner om hur man kunde föra vidare motståndet, från stora demonstrationer till mer lokala och mångskiftande former för motstånd. Diskussionerna gav också resultat: runt om i Europa höll politiska organisationer, fackföreningar, aktionsgrupper och enskilda aktivister i mängder av seminarier, workshops, lokala demonstrationer och strejker. Initiativet spred sig inte bara till traditionella miljöer för klasskamp, såsom arbetsplatser och bostadsområden, utan också till skolor runt om i hela Europa. Det har strejkats och demonstrerats på många skolor i de flesta av EU:s medlemsländer, om än av varierande omfattning.

Startskottet för elevprotesterna mot EU kom i Spanien den 7 november. Den spanska regeringen följer EU-direktiv och ingångna handelsavtal och stiftar nya lagar för ökad privatisering och konkurrensutsättning av universitet och högskolor. Detta skulle bland annat kunna resultera i att hundratusentals spanjorer skulle vara tvungna att avbryta sin högskoleutbildning, på grund av kraftigt höjda avgifter till universiteten - avgifter som hotar att höjas ytterliggare. Med anledning av detta strejkade den 7 november drygt 3 miljoner elever och nära 90 % av lärarna vid Spaniens skolor, främst på universiteten. I samband med strejkerna hölls också massiva demonstrationer som samlade hundratusentals människor över hela Spanien. I Madrid demonstrerade 50 000 personer, i Sevilla 20 000, i Santiago, Barcelona, Valladolid 15 000. Till detta ska räknas de mängder av aktioner, protestmöten och mindre demonstrationer som hölls över hela Spanien under sammanlagt flera veckors tid.

Detta var den första av mängder av protester, strejker, demonstrationer och ockupationer. Protesterna riktade sig mot den våg av konkurrensutsättningar och privatiseringar som drabbat de europeiska skolorna. Privatiseringar som fort leder till ökad segregation och en än värre social snedrekrytering till universitet, högskolor och även gymnasier. Många av demonstrationerna och strejkerna riktade extra uppmärksamhet mot handelsavtalet GATS, som tvingar suveräna stater att göra statlig service som utbildning och hälsovård till handelsvaror.

I Grekland rapporterades om mer än femton strejker vid främst universitet och högskolor. I Aten och Thessaloniki resulterade detta i att flera institutioner vid universiteten fick hålla stängt i flera dagar. I Patras ockuperade radikala studenter fyra universitetsbyggnader. Protesterna avslutades med demonstrationer som samlade hundratusentals deltagare i bland annat Aten och Thessaloniki.

Även i Sverige (se nedan), Danmark, Schweiz, Danmark, Österrike, Holland, Belgien, Portugal, Luxemburg och Tyskland genomfördes aktioner. I Tyskland genomfördes en mängd ockupationer av skolor, bland annat ockuperades hela Fria Universitetet. Studenterna höll alternativa föredrag och lektioner, spred propaganda och höll tal och anordnade seminarier. Den tyska polisen såg sig naturligtvis tvingad att storma byggnaden. Studenterna vägrade dock ge upp, varvid polisen stormade universitetet för andra gången. När studenterna återvände en tredje gång höll sig dock poliserna borta. I Italien demonstrerade flera hundra tusen människor i Milano och Trieste mot privatiseringar och marknadsanpassning.

Även i Sverige uppmärksammades uppropet mot EU: s nyliberala skolpolitik, om än i mindre omfattning än i övriga Europa. Ett drygt hundratal elever på Södra Latins gymnasieskola uppmärksammade Elevsyndikatets maning till strejk fredagen den 14 december. Vid klockan tio på förmiddagen samlades eleverna i skolans aula. Elevsyndikatet ordnade filmvisning och föredrag av elever på skolan om ämnen som domarna efter EU-protesterna i Göteborg 2001, elevstrejker i övriga Europa, privatiseringar av skolor, friskolor m.m.

Daniel Josefsson

Antifascistisk helg i Lund

Med startpunkt fredagen den 30 november var det antifascistisk helg i Lund. Tio år av antifascistiskt motstånd mot högerextrema gruppers firande av Karl XII uppmärksammades av SUF-Lund och Autonomt Motstånd. Drygt 400 personer samlades till en demonstration på Stortorget i Lund, något som följdes av en spontan demonstration längs den väg som tidigare blockader använt sig av (se DA Bakgrund). Kvällen avslutades med bl.a. vegankök och filmvisning på Smålands Nation.

Redan dagen efter var det dags för nästa demonstration, den här gången mot statlig rasism i form av inhumana flyktingförvar. Klockan 14.00 samlades en stolt skara antifascister och gick ut till ett flyktingförvar där det hölls tal om Sveriges inhumana flyktingpolitik. Borgerlig media teg förstås ihjäl demonstrationen, men de människor som satt inspärrade i flyktingförvaret vinkade och knöt nävarna som hälsning till demonstranterna.

På söndagen den 2 december så var det så dags för en annan sorts fascister att visa sina fula trynen på stan. Den här gången var det "Walk for capitalism", ett ultrablått försök till en kapitalismens dag, som var målet för protester. Drygt 80 motdemonstranter, främst från den frihetliga vänstern men också några från Ung Vänster och RKU, mötte upp slipsfascisterna och tokliberalerna. Kapitalismen har uppenbarligen inte det folkliga stöd som arrangörerna hävdade, eftersom motdemonstranterna var mer än dubbelt så många som de som promenerade för kapitalism. Borgerlig media var inte sena att fördöma extremvänstern som ett hot mot yttrandefriheten, som med alla medel hindrat andra från att demonstrera. Motdemonstranterna upplevde däremot aktionen som mycket lyckad. Vi kan inte annat än hålla med. Helgen 30 november till 2 december var en lyckad antifascistisk helg, där gemensamma krafter, kamratskap och solidaritet hindrade fascismen från att skaffa sig ytterliggare inflytande.

Daniel Josefsson

"Walk for capitalism" var klart misslyckat, motdemonstranterna var dubbelt så många.

D.A. bakgrund

Karl XII har långtifrån alltid varit en hyllad 'hjältekonung'. Under lång tid var han mest känd för de utländska influenser på så skilda områden som matlagning och språk som letade sig in i det dåvarande Sverige under hans regeringsperiod. Det var inte förrän under 80-talet talet som myten om Karl den XII som en hjältekonung tog fart på allvar. Högerextrema kretsar, såväl uttalat nazistiska grupper som mer ljusskygga ultrakonservativa sällskap, var inte sena att odla myten om den svenska konungen som försvarade fosterlandet, även om firandet fortfarande var mycket sporadiskt.

Mot slutet av 80-talet började ett antal högerextrema grupper med ett mer kontinuerligt firande, något som också märktes i Lund. Där började några grupper på högerkanten med en kransnedläggning vid Tegnérstatyn. De möttes tidigt av protester från främst olika vänstergrupper, protester som var helt icke-militanta. Nazisterna, med god uppbackning från Skånes poliskårer, var dock långtifrån lika fredliga, något som motdemonstranterna fick lära sig den hårda vägen. 1991 bestämde man sig att nazisterna skulle hållas borta, även om det så krävdes militanta medel. Tillsammans med danska aktivister ordnades en militant blockad av en gata som nazisterna skulle passera på sin väg till Tegnérstatyn. Efter hårda konfrontationer med såväl poliser som nazister lyckades man till slut med blockaden, något som sedan dess har upprepats årligen. På senare år har firandet av Karl den XII minskat kraftigt i omfång, till stor del på grund av de lyckade motaktionerna.

Daniel Josefsson

D.A. kommenterar

Maktskifte i Afghanistan

USA:s krig emot Talibanregimen och Al-Qaida-terroristerna blev snabbt framgångsrikt. Den USA-stödda Norra Alliansen kunde under jubelrop från västmedia tåga in i Kabul. Fundamentalismen och kvinnoförtryckets tid var nu förbi utropade Sveriges nyfeministiska borgerliga ledarskribenter. Nu skulle demokrati och jämställdhet ta vid.

Att fundamentalistiska islamister, med idéer som står rätt nära våra egna kristna högerextremister, störtas är ju aldrig fel. Men vilka är då Norra Alliansen? Jo en brokig samling islamister, feodala krigsherrar och rena rövarband. När de senast hade makten i Afghanistan 1992-1996 gjorde de sig skyldiga till grova övergrepp mot civilbefolkningen, massakrer och våldtäkter. Intresset för demokrati och kvinnors rättigheter var då obefintligt.

Innan USA efter 11 september allierade sig med Norra Alliansen stod islamistiska Iran för det mesta stödet. Talibanerna å andra sidan byggde upp sin rörelse med hjälp av Saudiarabien och Pakistan, USA:s allierade.

Den Afghanska kvinnoorganisationen RAWA (Revolutionary Association of the Women of Afghanistan) som länge bekämpat Talibanregimen har gjort klart att man inte heller accepterar Norra Alliansen som härskare. "Trots att Norra Alliansen har lärt sig att posera för västvärlden som "demokrater" och till och med förespråkare för kvinnors rättigheter är fakta att de inte förändrats alls, precis som en leopard inte kan förändra sina fläckar", skriver man i ett öppet brev till FN (2001 - 11 - 13).

I praktiken har rätt lite förändrats i Afghanistan efter bombningarna och maktskiftet. Priset har inte främst terroristerna fått betala utan de miljontals civila Afghaner som tvingats på flykt. Vad landet behöver är inte nya krigsherrar vid makten, som våra borgerliga ledarskribenter tycks tro, utan fred, demokrati, jämlikhet, återuppbyggnad och industrialisering av det sargade landet.

Vad ska då vi göra som vill visa verklig solidaritet med Afghanistan? Då landet efter år av krig befinner sig på stenåldersnivå finns givetvis ingen syndikalistisk fackföreningsrörelse att samarbeta med. Kampen där står inte främst mellan arbetare och kapitalister utan snarare kämpar folket emot halvmedeltida feodala maktstrukturer. Vi som vill visa vår solidaritet får istället stödja andra progressiva rörelser som exempelvis RAWA. I Sverige har Stödkommittén för kvinnor i Iran haft en stödinsamling som bland annat SUF-Luleå bidragit till.

MATTIAS PETTERSSON

För dig som vill veta mer:
www.rawa.org
RAWAs hemsida.
http://tvs.se/kf/
Stödkommittén för kvinnor i Iran
www.sak.a.se
Svenska Afghanistankommittén, biståndsorganisation.

KRÖNIKA:

Att steglas eller stympas – en fråga om kultur?

X2000 spränger fram genom landskapet. Bokskog övergår i granskog. Lämnar snart Skåneland bakom mig denna tidiga morgon. Göinge. Snapphanarna förde länge här en framgångsrik motståndskamp, den svenska kronan fick det hett om öronen när grepar och bössor under vredesmod plockades fram om nätterna. Blod och svett. Skitigt som alla krig. En hård kamp med givet slut. Den svenska ockupationsmakten skydde inga medel. Upprorsmän steglades offentligt som avskräckande exempel när Gustav XI på alla plan – kyrka, administration, utbildning, adel – försvenskade oss med hårda nypor. För vi var ett saftigt byte – en välbefolkad kornbod. Då krossar överheten mer än gärna både folkets benpipor och identitet.

Tre hundra år senare. Mitten av 80-talet. En påg på 11-12 år skakar sin bössa vid gamla Domus portar. Afrikagrupperna samlar in medel till en av alla dem som fallit offer för Jonas Savimbis UNITA:s något omilda behandling. I den offentliga debatten surras det ofta om kulturskillnader – för att slippa erkänna att det i grund och botten handlar om klass. Och i södra Afrika steglar man inte folk som Gustav XI gjorde, där skär man av dem öron, näsa och läppar. För att sväljas. Ibland följer könsorganet med. Tilltugg i överhetens kultur.

Hyllad av den blåbruna tokstollesörjan Contra framhärdar Savimbi ännu i sin frihetskamp. Kampen titulerades i alla fall så på 80-talet, likt Renamos bravader i Mozambique. Men backas man upp av den amerikanska dollarmoralen och den sydafrikanska militären i sin kamp mot svart socialism och barbari hör det knappast till att man skräder orden. Efter att ha förlorat valet mot MPLA i Angola, apartheidregimen blivit passé och USA funnit nya intressen att bevaka, omgrupperade Savimbi sig kring sina diamantgruvor. Men kriget fortgår med oförminskad styrka. Där står de. En f d frihetskämpe mot en f d socialist. Diamantdollar mot oljedollar. Svart mot svart. Vem bryr sig om någon miljon negrer på flykt? 100 000-tals döda? Vapenindustrin.

Det är så tyst. Tystnaden gör ont. Även från många av oss till vänster. Uppgivenheten och desillusionens våta matta. Men "vi" vann ju kampen därnere. Frälsaren mötte oss i Globen 1990, nyutskriven från flera decenniers tvångsvård på Robben Island. Men det är nog som Immanuel Wallerstein menade, det fria demokratiska Sydafrika fick axla hela den antikoloniala kampens hopp och tro. Hopp som grusats när nya korrumperade småpåvar tagit över det postkoloniala maskineriet. Nu står vi där med teknokraten Mbeki. Det ser knappast ljusare ut i de övriga frontstaterna. En Mugabe som reser jordreformens baner 20 år för sent, i ett desperat försök att hålla sig kvar vid köttgrytorna. Och nyliberalismen sprider sitt gift som i övriga världen.

Men i detta sammanhang kan jag inte låta bli att spräcka en myt. En myt som nu i efterhand passar etablissemang som hand i handske samtidigt som solidaritetsvänstern får ett postumt erkännande för sina insatser. Det var inte Palmes fördömanden av en orättfärdig och rasistisk regim, det var inte sanktionerna, det var inte historien som hann i kapp apartheidsystemet. Inte ens den maraton- sitt-in utanför sydafrikanska ambassaden i London som pågick under flera år – som jag av en händelse sprang på – hade någon praktisk betydelse. Symboler. Fina symboler, men det var den skitiga verkligheten som trängde sig på. Det skitiga kriget som avgjordes 1987 i södra Angola där kubanska och angolanska trupper ringade in stora sydafrikanska militärenheter. Utan den segern skulle inte Namibia ha avkoloniserats som Afrikas näst sista koloni (Västsahara är alltjämt under Marockansk kontroll). Undertecknad skulle aldrig ha beskådat Nelson Mandela den där magiska aftonen i Globen, då historien stod still och allt var möjligt. Detta har Mandela själv erkänt. Expresidenten vet vilken skuld det sydafrikanska folket och han själv bär till länder som Kuba och Libyen. Men det är så tyst. Alltid så tyst när det inte passar sig. Tystnaden la locket på när Mandela klart och tydligt deklarerade Afghanistanbombningarnas kriminalitet. Tystnad. Samma tystnad som i torftiga lärosalar strålar upp ur våra historieböcker. Judar kan man tycka synd om, men skåningar på spett eller negrer på massflykt passar inte in. Hyckleriets fördömda tystnad. Tystnad som legitimerar våra kulturskillnader. Stegling eller stympning?

ABE BERGEGÅRDH

20 000 skadade, förstörda hus och okuperade städer. Man inte annat än förundras över att det **palestinska** folket inte låtit sig knäckas

fredagseftermiddag i Ramallah

Det är fredagseftermiddag i Ramallah, en av västbankens största städer. Folkmassorna börjar samlas och så bär det av. Jag slås av hur lika demonstrationer ser ut var de än utspelas. Myllret av människor, stora som små. I mitten går de politiska fraktionernas aktivister med sina rörelsers flaggor och banderoller. Lite i utkanten går det "vanliga" folket, tystare och mer avvaktande. Ändå finns det klara skillnader mellan en vanlig demo i Sverige och här. Palestinierna verkar på samma gång mer levande som mer tryckta. Stämningen är båda upprorisk som spänd. Å ena sidan den befriande känslan av att få skrika ut sin vrede mot den israeliska ockupationsmakten. Å andra sidan den spända väntan på vad som komma skall. Alla vet att idag, precis som vid alla andra demonstrationer, kommer soldaterna att skjuta. Vilka av oss kommer det att bli som inte går hem idag, kanske aldrig mer gör det?

Efter snart ett och ett halvt år av intifada kan man inte annat än förundras över att det palestinska folket inte låtit sig knäckas. Martyrerna har nu nått över 1000-strecket. De som skadats allvarligt är över 20 000. Men trots husdemoleringar och belägrade städer, trots avstängda el-, vatten- och telefonledningar, trots bomber, missiler och minor, trots dödsskjutningar, misshandel och tortyr, har palestinierna inte gett vika för Israelisk repression. Man demonstrerar fortfarande.

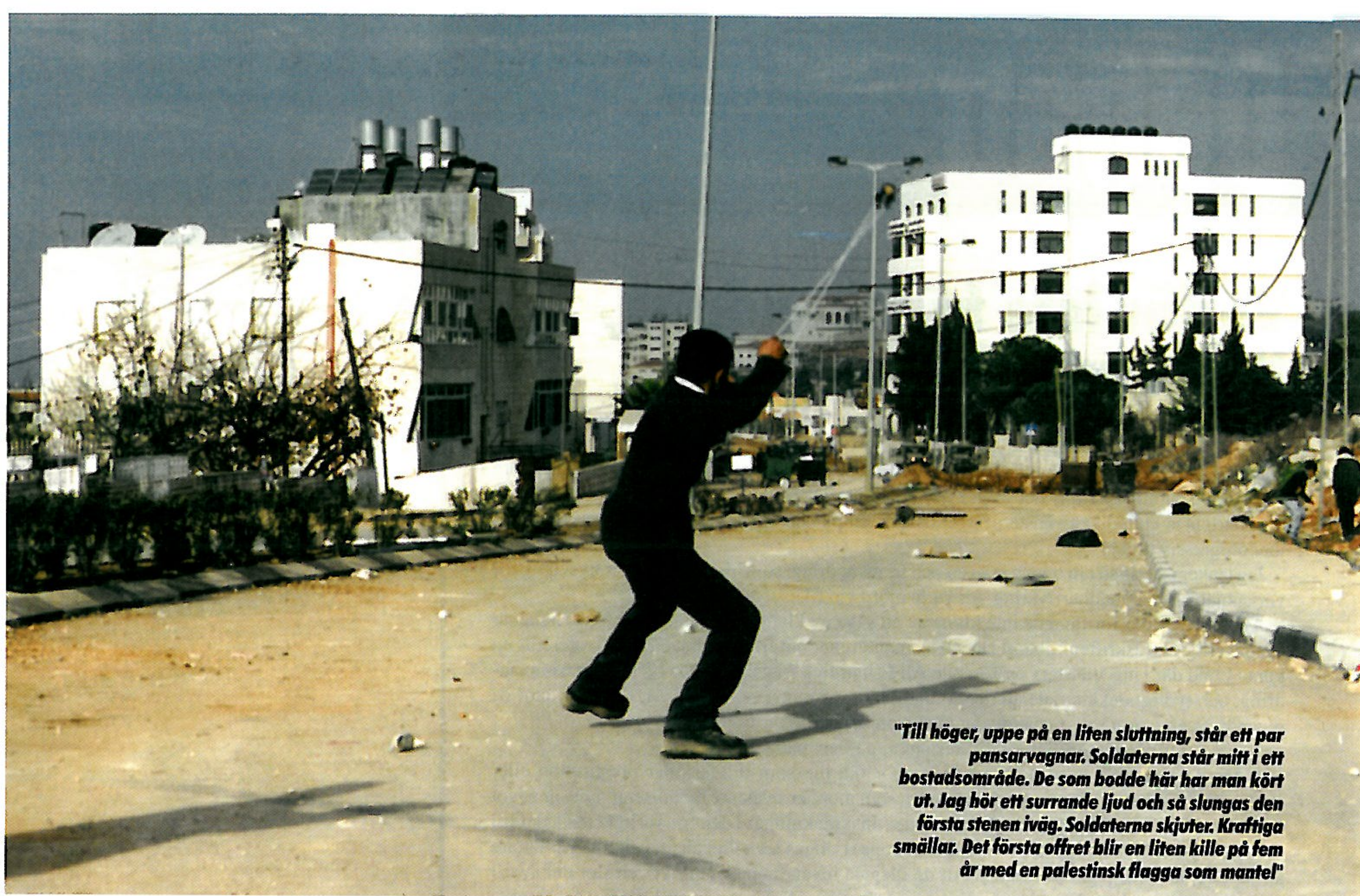
Jibril lär mig slagorden. Han är det yngsta barnet i den familj jag bor hos, och verkar ofta äldre än sina 13 år när han berättar om hur en kompis till honom blev skjuten i magen. Om israeliska bosättare som skjuter mot deras hus och kastar ner stora stenar på vägarna när palestinska bilar passerar. Om soldaterna vid de israeliska vägspärrarna som han måste passera varje dag när han går till skolan, som för övrigt är stängd hälften av dagarna för att lärarna inte kan ta sig dit just på grund av vägspärrarna. En gång fick han inte passera för att han inte kunde svara på var bin-Ladin gömde sig. En annan gång spände soldaterna ett rep över vägen och förklarade att alla som ville passera måste böja sig under repet - buga för förtryckarna. Mest upprörd verkar han bli när han berättar om hur de målade en davidsstjärna på en åsna och lät den gå fram mot vägspärren. De israeliska soldaterna sköt ihjäl den på fläcken.

Men när vi inte pratar om vardagen, vilket ofrånkomligen nästan enbart kommer att handla om ockupationen, verkar Jibril mycket yngre än 13. Nästan barnslig. Sådant är vanligt bland palestinska ungdomar. De har tvingats bli vuxna alldeles för tidigt. Ockupationen har genom sina vidrigheter förvägrat dem en barndom. Därför blir de vuxna när situationen kräver det, men mycket yngre när de lyckas ta sig undan det dagliga eländet för ett tag.

Demonstrationen ger sig av. Humöret höjs. Adrenalinet börjar pumpa och ilskan och beslutsamheten eggas av de beslutsamma slagorden. Samtidigt har jag en spänd känsla i maggropen, och det verkar som de flesta andra har det också, bakom oss följer flera ambulanser, och demonstrationen känns mest som en transportsträcka fram till det som komma skall, stenkastningen. Vi går förbi ett av den palestinska myndighetens säkerhetskontor som reducerats till en ruinhög i en krater av uppslitna träd och stenar av israeliska bomber. Hur absurd situationen är inser jag när vi femtio meter senare går förbi ett palestinskt fängelse, där demon stannar för ett kort tag och ropar på att fångarna ska friges. Här inne sitter politiska fångar. Palestinier som Israel krävt att Arafat ska gripa vilket han också gjort. Samma stat som bombar hans poliskår sönder och samman tar Arafat order av. Å andra sidan är det inte så konstigt, för det är på Israels ockupation som Arafats myndighet vilar. Israel och USA gav Arafat styre över de största palestinska städerna (utom Jerusalem så klart) i utbyte mot löften att följa ockupationens order. Stoppa den palestinska rådsrevolutionen som vuxit fram under den första intifadan, och krossa de politiska rörelser som förespråkade kamp mot ockupationen. Precis som i andra ockuperade länder försökte ockupanten skapa en klass bland de ockuperade som gynnades av ockupationen. Att Arafat handlar direkt mot det palestinska folkets intresse är inte så konstigt, hela förutsättningen för hans makt är att han gör just detta. Först mördar Israel den största vänsterorganisationen PFLP's ledare. När man utser en ny låter Arafat gripa denne på Israels order. Av alla presidenter i världen måste palestinierna ha den sämsta.

Jibril haltar. En gummikula har snuddat vid benet på honom så vi rör oss hemåt. "Vi säger till mamma att jag har ramlat, okej?" säger han

Demon skrider vidare. Den här dagen går vi inte mot de förhatliga vägspärrarna utan mot ett område israelerna nyligen återockuperat. Så plötsligt dör slagorden ut och folk sprids över gatan. Vi är framme. Femtio meter längre fram på gatan

"Till höger, uppe på en liten sluttning, står ett par pansarvagnar. Soldaterna står mitt i ett bostadsområde. De som bodde här har man kört ut. Jag hör ett surrande ljud och så slungas den första stenen iväg. Soldaterna skjuter. Kraftiga smällar. Det första offret blir en liten kille på fem år med en palestinsk flagga som mantel"

står arméjeeparna. Till höger, uppe på en liten sluttning, står ett par pansarvagnar. Soldaterna står mitt i ett bostadsområde. De som bodde här har man kört ut. Jag hör ett surrande ljud och så slungas den första stenen iväg. Soldaterna skjuter. Kraftiga smällar. Det första offret blir en liten kille på fem år med en palestinsk flagga som mantel. Sköts han med gummikulor eller med skarp ammunition? Har inte lärt mig höra skillnaden på skotten ännu. Rop och busvisslingar ropar på ambulanserna som kör dit. De som springer ut bilarna är också tonåringar. De har gått en förstahjälpen kurs för att kunna ta hand om sina skadade jämnåriga vid stenkastningarna, vilket knappast är en säkrare uppgift än att själv kasta sten. Snarare tvärt om. Soldaterna har för vana att skjuta prick på sjukvårdare också. Sjukvårdarna springer tillbaka med den lilla killen på båren. Han ligger livlös.

Efter de första minuternas kaos lägrar sig rutinen. Två gamla kvinnor i vackert mönstrade folkdräkter plockar sten i hinkar som de tömmer på gatan. De unga killarna, al-shabab, skickar iväg stenarna med sina stenslungor och slangbellor. Varje gång soldaterna skjuter iväg en tårgasgranat springer någon fram, tar upp den och springer iväg bort från oss andra, rakt mot soldaterna och slungar iväg granaten tillbaks mot dem, vilket vi applåderar och hurrar för. Några gånger vågar någon springa så nära att granaten kommer nästa ända fram så att soldaterna får smaka på sin egen gas vilket belönas med jubel från oss övriga. Men det är en lek med döden. Högst upp i ett sexvåningshus, barrikaderade bakom sandsäckar, sitter israeliska krypskyttar. Då och då skjuter de mot någon. Oftast blir det den som vågat sig närmast.

Efter två timmar känns det hela så fruktansvärt meningslöst. Säkert tio stycken har fört borts till synes livlösa i ambulans. Hur många stenar har träffat? Knappt några, och vad gör det för skillnad när de ändå bara studsar bort från pansarvagnen. Tiotusentals palestinska ungdomar har skadeskjutits av den israeliska militären under den tid intifadan pågått. Många av dem kommer att bli invalidiserade för livet. En hel generation förstörs till vilken nytta? Herregud, tänker jag, lämna attackerna till de som har vapen. Då har man åtminstone lyckats orsaka ockupationen något slags skada om man dör. Det här är ju rena självmordet. Men tyvärr är nog den här ritualen, som utspelar sig varje fredag, nödvändig. Någonstans möter ockupationen motstånd. Det rör sig kanske mest om självterapi. Ett slags fanonistiskt våld där man förvandlar förödmjukelsen och smärtan till förlösande vrede mot ockupationen. De koloniserade tar ut sin vrede på de sionistiska kolonisatörerna istället för på sig själva. Beslutsamheten är total. Jag ser en kille som med en grimas av smärta håller sig för bröstet. Han har blivit träffad av en gummikula. Sjukvårdaren försöker dra bort honom från konfrontationen, men han sliter sig fri och springer tillbaka, sliter upp sin slunga och hivar i väg sten efter sten på nytt.

Efter ytterligare någon timme verkar soldaterna ha tröttnat. Flera höga knallar hörs tätt efter varandra och flera spår av vit rök syns på himlen. Så regnar tårgasgranaterna ner och bildar ett stort moln. Vi tvingas retirera. Jag tror jag är säker bara jag håller mig ifrån molnet, men snart börjar det brinna som fan i luftvägarna och ögonen och jag springer med bort. Sjukvårdarna delar ut små bomullstussar med något slags vätska på man kan trycka mot näsan. Här och var ligger småkillar och vrider sig skrikande på marken med händerna klösande i ansiktet. Jag hittar Jibril som verkar ha klarat sig bättre, men ändå ligger och hostar och spottar, alldeles röd i ansiktet. När jag berättar om tårgasen i Europa som man klarar sig undan med simglasögon skrattar han och berättar om en gas israelerna använder i Gaza. Man känner inget först, men efter runt två timmar börjar man skaka i hela kroppen och sedan blir det bara värre. Funderar kort om jag hört någon rapport om att israelerna använder nervgas men ger upp. Kanske, kanske inte. Det känns som om man drunknar i rapporter från NGOs om alla sjuka vapen Israel använder mot oskyddade folkmassor. Maskingevärseld, missiler, laserprojektiler. Nervgas? Varför inte?

Jibril haltar. En gummikula har snuddat vid benet på honom så vi rör oss hemåt. "Vi säger till mamma att jag har ramlat okej?" säger han. Hans mamma har förbjudit honom att gå till stenkastningen. När Jibrils äldre bror kastade sten höll han Jibril borta därifrån. Sedan blev brodern skjuten. När han kom ut från sjukhuset letade israeliska underrättelsetjänsten efter honom, så han flydde till Europa i hop om asyl. Nu går Jibril till stenkastningen i stället. Drabbas av dåligt samvete för att jag inte hjälpt till att hålla honom borta. Tänk om han skjutits ner när han sprang där och sköt iväg småsten med sin slangbella? Vad skulle jag ha sagt till hans mamma då? Lugnar mig och inser att han skulle gått ändå. Vi går förbi ambulanserna som upprättat en liten förstahjälpen central på ett säkrare avstånd från stenkastningen. En kille som över huvudtaget inte kan stödja på foten stapplar med hjälp av en kompis iväg. Men inte in mot centrum som vi. De rör sig långsamt åt andra hållet. Mot stenkastningen. Skadade tänker de ändå fortsätta kasta sten. Tänker ändå fortsätta kampen. Det är i Palestina jag lärt mig vad det slagordet verkligen innebär.

OLOF BERG

Debatt

Varför inte fri invandring, Ung Vänster?

Ung Vänster är ett stort förbund som samlar många radikala ungdomar och gör en hel del bra saker. Men samtidigt finns det frågor där Ung Vänsters ledning intar ståndpunkter som är oförklarliga ur ett radikalt vänsterperspektiv och där paradoxalt nog ungmoderaterna driver en mer progressiv linje.

Jag tänker på frågan om öppna gränser och fri invandring, som blir mer och mer livsviktig för varje ihjälfrusen containerflykting, för varje mord vid EU:s nya Berlinmur.

Att Ung Vänster fortfarande inte klarat av att säga ett klart och tydligt ja till fri rörlighet är besynnerligt. I tidskriften Liberal Debatts temanummer om fri rörlighet (7/2001) refereras en kurs i Lund där Ung Vänsters ordförande Ali Esbati fick frågan vad han tycker om fri invandring, och tydligt deklarerade att det är något han var motståndare till. Ali Esbati är mot fri invandring eftersom han menar att det skulle pressa ner lönerna.

Svaret visar på ett märkligt sätt att resonera, på flera sätt:

1. Det är självklart inte så att invandring - lika lite som droger eller prostitution eller omoraliska ungdomskulturer eller något annat som moralens väktare mobiliserar mot - är något som försvinner bara för att staten förbjuder det. Inskränkningar i den fria rörligheten leder till att en mängd människor (tiotals miljoner i Europa) tvingas leva illegalt, och därmed är lättare att utnyttja för vinstjagande företag. Att de illegala invandrade som driver en stor del av till exempel städ- och byggbrancherna i Europa är rättslösa, DET pressar ner lönerna. Att legalisera dem skulle höja lönerna. All form av inskränkning i den fria rörligheten gör människor illegala och rättslösa gentemot exploaterande kapitalister.

2. Om nu Ali Esbati tycker att fri rörlighet är ett problem, varför är det just nationsgränserna som ska befästas med rörelsedetektorer, beväpnade vakter och taggtråd? En massa människor flyttar från Norrland till Stockholm. Det kanske leder att Stockholmarna får sänkta löner (och leder definitivt till bostadsbrist). Vad sägs om att placera gränspoliser vid Dalälven och stoppa denna hemska migration? Det är en den logiska fortsättningen av Ali Esbatis resonemang.

3. Hela tanken att invandring pressar ner lönerna är totalt förfelad och bygger på att invandrare bara konsumerar utan att producera, vilket naturligtvis inte är fallet. Det finns för helvete ingen brist på utrymme i vår del av världen.

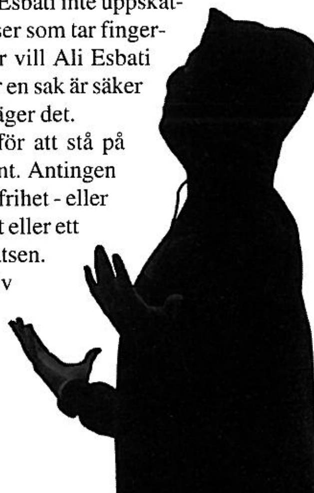
4. Om det nu skulle vara så att löner pressas ner när människors flyttar över nationsgränser, borde inte då Ali Esbati - i den internationella solidaritetens namn - kräva stopp på den fria utvandringen så att inte svenska arbetare reser utomlands och pressar ner andra arbetares löner?

5. Exakt hur ska människors fria rörlighet begränsas? EU:s gränser militariseras allt mer för att stoppa människor som vill ta sig in. Jag utgår från att Ali Esbati inte uppskattar den människojakt som pågår, med k-pistbeväpnade poliser som tar fingeravtryck på alla som inte har det rätta ariska utseendet. Hur vill Ali Esbati stänga gränserna, hur vill han att en avvisning ska gå till? För en sak är säker - folk kommer inte sluta migrera bara för att Ung Vänster säger det.

6. Fackföreningar och vänsterorganisationer utger sig för att stå på arbetarklassens sida. Då tycker jag man ska vara konsekvent. Antingen kräver man ALLA arbetares frihet - vilket inkluderar rörelsefrihet - eller så försvarar man bara de arbetare som har en viss nationalitet eller ett visst medborgarskap, och då är man inte vänster utan motsatsen.

7. Hur känns det att låta MUF, LUF och Svenskt Näringsliv lansera sig som förespråkarna för fri rörlighet? Även om dessa naturligtvis är stora hycklare - deras mål är en arbetskraftsinvandring där företag handplockar vilka som ska få komma in och få endast begränsade medborgerliga rättigheter - ska verkligen de få monopol på frågan?

Det är oklart var Ung Vänster står i frågan om öppna gränser. Men eftersom det uppenbarligen inte finns någon odelat positiv inställning, så hoppas jag att Ali Esbati i nästa nummer av Direkt Aktion besvarar mina sju invändningar mot varje idé om begränsad rörlighet.

Stefan Gustavsson
SUF-Stockholm

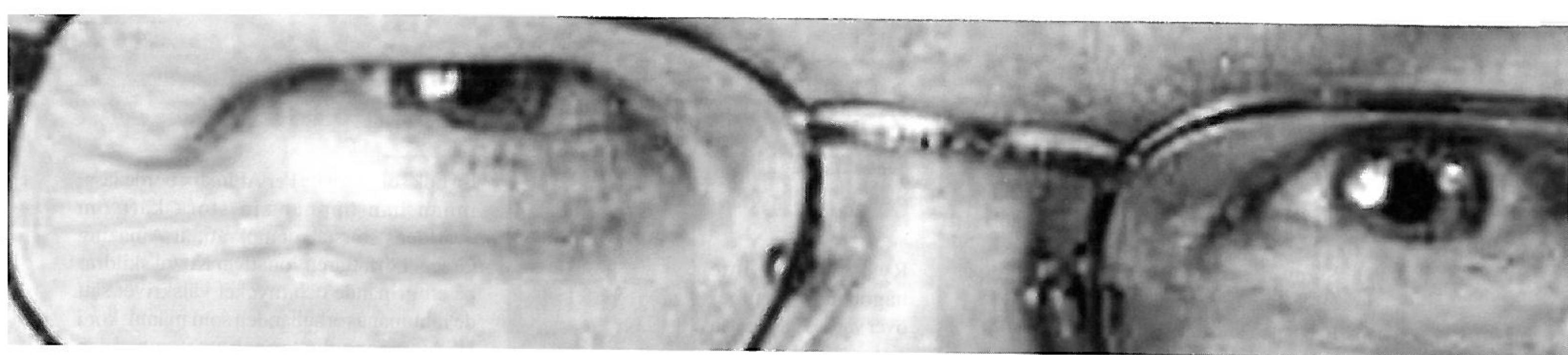
Skriv till Direkt Aktion
Box 6507
113 83 Stockholm
E-post: direkt.aktion@motkraft.net

Social

Den 6 november förra året höll socialdemokraterna kongress där det pillades en del i partiprogrammet. Teorin hann ikapp praktiken och man plockade bort de socialistiska dragen till förmån för mer marknadsanpassade. Dock håller man sig fortfarande med socialistiska fraser för att lura intet ont anande arbetare med sig i fördärvet.

År 1913 skrev den då 33-årige Josef Dzjugasjvili, senare känd under pseudonymen Josef Stalin, en text i vilken han skarpt kritiserar de österrikiska socialdemokraterna för deras sedan 14 år antagna partiprogram. Stalin är knappast en förebild för frihetliga socialister, men hans kritik av den österrikiska socialdemokratin tåls att titta på. I detta partiprogram fastslås att samhället ska organisera människor efter nationalitet inom landet. Man utgår från att alla människor som ursprungligen kommer från ett visst land har ett gemensamt kulturellt band vilket gör dem mer sammankopplade till varandra än till människor av andra nationaliteter.

Oberoende av geografisk spridning skulle alltså alla tyskar, polacker, tjecker och övriga nationaliteter var för sig bilda en "nation" inom landet vars nationalråd har till uppgift att ta tillvara deras kulturella intressen genom att instifta t.ex. skolor och museer. Det talas om att man i det socialistiska samhället måste vårda och utveckla de "nationella särdragen". På det hela ger principprogrammet ett intryck av rasbiologi, vilket knappast hör hemma i en socialistisk förening, och Stalin påpekar mycket riktigt i sin kritik att man här har frångått klasskampsprincipen och ersatt den med en nationalitetsprincip. Det måste känts fånigt för de österriskiska so-

demokraternas nya kläder

Socialdemokraterna har slängt ut socialismen ur partiprogrammet. Numera är det svårt att skilja det från både moderaternas och folkpartiets. Det är inte lätt att gissa från vilket partiprogram utdragen kommer.

"Varje människa ska vara fri att utvecklas som individ, råda över sitt eget liv och påverka det egna samhället."

"... vill forma samhället så att den enskilde medborgarens tillvaro präglas av frihet, oberoende och trygghet."

"Den enskilda människan är liberalismens utgångspunkt. Målet är hennes frihet och livschanser."

cialdemokraterna att sjunga internationalen samtidigt som man förberedde arbetarnas medvetande för en nationalsocialistisk världsordning.

Från Brünn till Västerås

Drygt 100 år efter de österrikiska socialdemokraternas konferens i Brünn höll de svenska socialdemokraterna partikongress i Västerås den 6 november 2001. Att Socialdemokratiska Arbetarpartiet ändrat sin politik rent praktiskt under det gångna seklet kan väl ingen ta miste på, men nu valde man att även i partiprogrammet ändra det som redan skett praktiskt.

Göran & co basunerar ut att *"Socialdemokratin är ett antikapitalistiskt parti. Däremot ser socialdemokratin marknadsekonomin som en effektiv metod att fördela varor och tjänster."* Då kan vi fråga oss vad kapitalismens grundpelare är om inte just marknadsekonomin?

Vidare låter Göran hälsa att *"I konflikten mellan kapital och arbete företräder socialdemokratin alltid arbetets intressen. Socialdemokratin är och förblir ett antikapitalistiskt parti, som alltid byggt motkrafter mot kapitalets anspråk på makt över ekonomi och samhälle."*

Det hela låter lite motsägelsefullt eftersom man just sagt sig basera sin ideologi på marknadsekonomins rovdrift.

Till slut erkänns det dock att marknadsekonomin har en liten brist: *"Men marknaden kan inte upprätthålla sig själv. Dess inneboende tendenser till koncentration motverkar den mångfald som är dess egen förutsättning. Den prismekanism, genom vilken marknaden arbetar, kan inte skapa de stabila spelregler som marknaden själv kräver för att fungera väl."*

Det är nu det hela blir intressant. Här ser vi bristen i ett fullständigt kapitalistiskt samhälle: konkurrensen kommer att slås ut till förmån för ett fåtal aktörer vilka kan sätta dagordningen hur de vill. För att balansera marknaden behövs det statligt ingripande. Jag håller helt och hållet med sossarna när de säger att marknaden behöver regleras. Men vad skulle då hända om pappa Persson tog sitt öga från marknaden? Kollaps. Och här ser vi ett klart samband: ingen socialdemokrati – ingen fungerande marknad.

Att marknaden är oförenlig med socialism är onekligen något som verkar ha undsluppit dagens svenska sossar. Men det är faktiskt inte svårt att se att ett samhälle byggt på marknadsekonomi leder till att ett fåtal privilegieras medan andra blir utslagna, det är ett inbyggt faktum av konkurrensen. Detta privilegiesystem, där den ekonomiska makten koncentreras till ett fåtal kapitalägare, har man nu alltså mage att kalla socialistiskt!

Politisk maskerad

I sitt angrepp på de österrikiska socialdemokraterna skrev Stalin: *"Det är sant att denna nationalism inte är så lätt genomskådad, ty den är skickligt maskerad med socialistiska fraser, men så mycket skadligare är den för proletariatet. Med en ohöljd nationalism kan man alltid komma tillrätta: det är inte svårt att genomskåda den. Betydligt svårare är det att bekämpa en nationalism, som är maskerad och oigenkännlig i sin mask."* Och det stämmer in så väl även på dagens svenska socialdemokrater. Bakom sin socialistiska mask döljer socialdemokratin ett groteskt ansikte prytt av dollarsedlar.

Att den reformistiska socialismen inte kunnat avskaffa kapitalismen i Sverige, trots att den haft makten större delen av det gångna seklet, är fakta. Vi kan se att den snarare smält samman med kapitalismen, och numer utgör grundstenen för det samhälle den säger sig vilja avskaffa. Faran med partier som det socialdemokratiska är att det lurar till sig människor som vill störta kapitalets förtryck, men istället placerar dem i det maskineri som håller det kapitalistiska systemet igång. Socialdemokratin är i själva verket en av de största anledningarna till att kapitalismen idag kan existera i Sverige.

Närmande mot högern

Nu har dock Socialdemokraterna åtminstone i partiprogrammets text slutat propagera för socialism; den välbekanta frasen *"bestämmanderätten över produktionen och dess fördelning läggs i hela folkets händer"* har bytts ut mot det liberalare *"Varje människa ska vara fri att utvecklas som individ, råda över sitt eget liv och påverka det egna samhället."* Som jämförelse kan vi titta på Folkpartiets inledning vilken lyder *"Den enskilda människan är liberalismens utgångspunkt. Målet är hennes frihet och livschanser."* Eller varför inte Moderaternas inledning? *"Moderata Samlingspartiet vill forma samhället så att den enskilde medborgarens tillvaro präglas av frihet, oberoende och trygghet."*

Ser ni likheterna?

Borta är alltså de texter vilka verkligen menade att ekonomin skulle demokratiseras, och kvar ekar tomma ord om demokratisk socialism.

Frågan är om dem inte hycklar mer nu, när de öppet skriver kapitalistisk propaganda med den socialistiska masken på.

PEDER HOLMGAARD

Aphex Twin växer i tystnaden

Skruvad, experimentell techno är vad man förväntar sig när den senaste dubbel-CD:n från Richard D James, alias Aphex Twin, landat i skivspelaren.

Och det är precis vad man får: Breakbeats i vansinnestempo, flippade electroljud som ständigt byter riktning och någonstans i bakgrunden långsamt melankoliska melodislingor. Ibland är det genialiskt, någon gång mest tjatigt. Här och där dyker det upp små välbehövliga andningspauser i form av pianokompositioner som förvånande nog inte framstår som det minsta krystade.

Några hittar i stil med Windowlicker levererar Aphex Twin inte denna gång, men skivan har något annat. De subtila melodierna nitas liksom fast i huvudet på lyssnaren av de enerverande kantiga trummaskiner och vill sedan inte försvinna. Något märkligt händer: skivan växer i tystnaden efter sista spåret och går inte att släppa ifrån sig. Efter några månader blir skivan omöjlig att släppa och slår faktiskt mycket annat som denna elektronikalegend producerat tidigare.

RASMUS FLEISCHER

Aphex Twin: Drukqs. Warp records

Rysk punk platsar i cd-stället

Rysk punk är inte något man kommer över varje dag, men nu sitter jag här med Korol i Shuts nya platta snurrande i stereon. Bandet, vars namn betyder ungefär "Kungen och Narren", är ganska stora hemma i Ryssland, men här i Sverige har de passerat obemärkt, vilket jag bara kan beklaga.

Det är svårt att hitta ett svenskt band att jämföra med, men musiken skulle väl kunna beskrivas som någon slags blandning mellan trallpunk och gladpunk á la Köttgrottorna.

Då jag inte kan ryska blir det svårt att bedöma texterna, men musikaliskt sett måste jag säga att skivan har en stark inledning med låtar som *Gimn shuta* och mästerverket *Kyzma i Barin*. Efter ett tag tappar de dock lite i tempo och man kan undra om det verkligen är samma band som gjort första och andra halvan av skivan; några av de sista låtarna känns mer som utfyllnad i jämförelse med de stjärnklara låtarna i början.

På det hela taget är det dock en trevlig skiva som tack vare sin starka inledning förtjänar sin plats i cd-stället.

PEDER HOLMGAARD

Korol i Shut: Kak v staroij skazke. "Misterija Poblishing" Pri Codeijstvii "Real Records"

Amazing Grace

En bok som kanske Per Ahlmark borde läsa, innan han öppnar sin stora käft om "världens största" demokrati, är Amazing Grace. Författaren Jonathan Kozol skildrar på ett gripande och mycket välskrivet sätt de inhumana förhållanden som människor i USA:s många ghetton och arbetarområden lever i idag. Fråga de människor som bor där om de tycker att USA borde kallas för världens ledande demokrati. Svaret borde få George Bush & co att vridas i sina säten, (ja rättare sagt hoppas man att så vore fallet, men tyvärr skulle de säkert inte röra en min).. Det vill säga om det svaret kunde höras. Den utrikespolitik som USA utövat och fortsätter utöva är frånstötande och inte minst hycklande, men deras inrikespolitik är nästan ännu värre. Man får sällan läsa eller höra om de miljoner fattiga som "lever" i USA, men det är ju något som behövs tystas ner. Den amerikanska drömmen får inte slås i spillror! Trots att verkligheten bankar på en ljudisolerad dörr fortsätter man skära ner på ekonomiska resurser. Resurser som skulle kunna gå till offentliga skolor, välfärd och sjukvård för att istället pumpa pengar i till exempel militära investeringar för att förhindra terror attacker emot det fria landet där *alla* kan lyckas.

Den terror som barnen som bor i till exempel South Bronx, eller Östra St. Louis får uppleva varje dag är någonting som de föräldralösa barnen efter WTC-attacken aldrig kommer att tvingas se ens i ögonvrån. Efter att ha läst den här boken (och andra böcker som Kozol skrivit med ungefär samma tema) känns det som att man fått en helt ny bild av vad som försiggår bakom de Walmart- och The Gap-dekorerade gatorna. Det fria landet som påstås ligga där i väst förfaller framför oss till ett helvete som knappt går att tänka sig.

AURORA PARMACEK

Jonathan Kozol skildrar: Amazing Grace

Reine tar de riktigt hårda...

De bästa skivorna under 2001

1. Upheaval -- "Testimony to the atrocities" (Children of the grave).
2. Deeds of flesh -- "Mark of the legion" (Deathmetal cannot be more dead than this!)
3. Slipknot -- "Iowa" (Snacka om helomvändning i 180 grader).
4. Rebaelliun -- "Annihilation" (Brazilian assault nr 1).
5. Slayer -- "God hates us all" (Return of the gods).
6.Sadis euphoria -- "Frigid silence spilling" (Andra platsen på topplistan från lilla Willowtip).
7. Lariat -- "Means of production" (Totalt jävla mörker).
8. Yacöpsae -- "Einstweilige vernichtung" (grind the bastards down)
9.Abhorrence -- "Evoking the abomination" (Brazilian assault nr 2).

På delad tionde plats:

10. Minus -- "Jesus christ bobby" (Svartur daudi från Island, för bra för att ligga på Victory)
10. Cannae- "Troubleshooting death" (Ångest är min arvedel)

Q? What the hell is punk? A! Null art & Yacöpsae

37 låtar som klockar in på exakt 20.29 minuter......sug på den ni, jävla popare. Annars erbjuder tyska band något av en gåta för mig. Det finns inget band som är så där lagom bra utan det är antingen så dåligt att man inte ens vill slänga det i soporna av rädsla för att förstöra innehållet i soppåsen eller också är det så bra att man exploderar av eufori. Yacöpsae tillhör den senare kategorin. Det är en otrolig hit kavalkad som avfyras i ett våldsamt tempo. Detta är i sanning det bästa inom grindcore som jag hört på länge. Några minus tecken finns det dock, ett tråkigt orientaliskt parti i en låt samt visslingar i en annan känns lite malplacerat när det gäller grindcore musik. Ungefär som om Lemmy skulle börja sjunga i All Saints. Sången är på tyska men det känns det nästan som de ber om ursäkt för i konvolutet. Personligen tycker jag att sånger på andra språk än engelska tillför musiken nya dimensioner. En sak är säker, det är inte längre "Y" som är A och O inom tysk grindcore utan det är Yacöpsae! Och jag som trodde att DropDead var snabba........

Yacöpsae: Einstweilige vernichtung(CD). Slap a ham

Jaja, vi har hört det förut

Aj då. Omslaget prydds av en kartbild över New Yorks tunnelbana. Baksidan visar folk som stage divar och plattan är producerad av Roger Miret. Naturligtvis rör det sig om New York hardcore. Alla klichèr finns med, texterna uppmanar oss att "don`t forget the streets" (jazzzå du) och musiken skiljer sig inte nämnvärt från allt annat skräp som sköljer över oss ifrån den stora staden. Behöver jag säga att ni absolut inte får köpa den här skivan?

Shutdown: Few and far between(CD). Victory records

Sanningen som kom bort

”Irrväg till Kosovo” utkom för snart två år sedan på svenska, och är alltså inte helt dagsaktuell. Men publicerandet av Peter Gowans långa text från 1999 passerade den svenska debatten mycket obemärkt, till stor del på grund av att de stora dags- och veckotidningarna bemötte dess publicering med iskall tystnad.

Det är måhända inte så konstigt, då ”Irrväg till Kosovo” slår hål på alla de myter och lögner som omgärdat konflikten i Kosovo. Lögner som tidningsjättarna själva varit med och understött. Framförallt ges en lång och mycket ingående förklaring till Kosovo-konflikten. En förklaring som går stick i stäv med den gängse historieskrivningen.

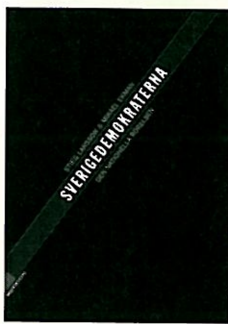
Peter Gowan utelämnar inga detaljer, lämnar inget åt slumpen. Systematiskt går han igenom en mängd parallella händelseförlopp och lyckas knyta ihop de olika trådarna på ett övertygande sätt. I Gowans känsla för detaljer ligger samtidigt hans största styrka och svaghet. Överlag är det positivt att inget lämnas åt sitt öde eller förblir outrett, men detaljrikedomen gör läsandet krävande och tungt. ”Irrväg till Kosovo” är ingen bok man läser och förstår över en fikapaus.

Att nu, flera år efter att Kosovo-konflikten var som mest aktuell, rekommendera en så pass ingående bok kan tyckas underligt. Men Gowans bok är så fantastiskt bra att den fortfarande är läsvärd. Inte minst utmanar den läsaren, som tvingas ställas inför nya perspektiv och synsätt. Lyckas man bara sålla bort de värsta marxistiska floskelerna är ”Irrväg till Kosovo” fullständigt oumbärlig för den som inte riktigt tror på allt Dagens Nyheter skriver.

DANIEL JOSEFSSON

Peter Gowan: Irrväg till Kosovo. Manifest Förlag 2000

Efterlängtad bok om SD

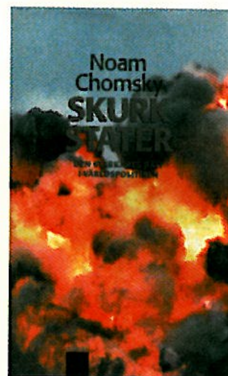

Boken är en bra genomgång av fascismen i Sverige. Det finns mycket matnyttigt om nynazismens uppkomst och om ”Bevara Sverige svenskt” samt dess kopplingar till det gamla gardet fascister och internationella extremhögern nu och då. Väldigt intressant. Men fakta och kunskaps värde ligger i hur de används. Dessa EXPO-medarbetares perspektiv är att ifrågasätta Sverigedemokraterna, inte främst på grund av ideologin eller vad fascistisk politik innebär utan för att de avviker från de vanliga, ”demokratiska”, partierna. Ofta är granskningen och argumenten inte annat än ett simpelt försvar av det bestående – som lika gärna kan riktas mot den utomparlamentariska vänstern. Klart att det är en rolig poäng att författarna kontrar de invandrarfientliga kampanjerna med att SD är ännu mer kriminella. Men är det verkligen grupper med hög kriminalitet som är samhällets problem? Man skriver om SD:s ”olagliga demonstrationer” precis som Expressen skriver om reclaimfester. Trots att man förmodligen vet att demonstrationsfriheten är inskriven i grundlagen. Det hela påminner mig om en moderat politiker som, i samband med nazisternas manifestation i Salem, tyckte att det var besvärligt med ”olika grupper som kommer hit och bråkar”. Varken han eller den här boken bryr sig om politikens innehåll. Man vill att det kapitalistiska klassamhället ska vara ett lugnt och fint ställe utan ordningsproblem. Men en antifascism som ska funka måste söka orsakerna till att människor kan tänka sig rösta på fascistpartier i kapitalismen. Den bör erbjuda ett alternativ till de som gör det för att ge ”eliten” en känga. Vi måste berätta vilka den kängan egentligen kommer att träffa; invandrare, invandrarättlingar och homosexuella. Men också arbetares ställning oavsett ursprung, genom motverkandet av klasskamp samt strävan efter social fred och nationell enighet. Kvinnor kommer också att drabbas av dessa partiers genomkonservativa kvinnosyn. Det är så man ska propagera – för ser man en räddning i ett politiskt parti som SD så väger nazikopplingar och kriminalitet ganska lätt. Det man kan sätta emot är ett revolutionärt socialistiskt perspektiv som tar tag i angelägna samhällsfrågor ute bland folk.

CHRISTIAN TENGBLAD

Stieg Larsson och Mikael Ekman: Sverigedemokraterna. Ordfront/Expo

Mest för Chomsky-fanatikern

Noam Chomsky har beskrivits som en i alla avseenden märklig person. Lingvistikprofessorn och författaren har genom åren skrivit en rad böcker varav hittills 18 har översatts till svenska. I Sverige är han kanske mest känd för sin skarpa kritik av den amerikanska utrikespolitiken. Han har också ägnat mycket tid och energi till att kritisera och analysera amerikansk media. Enligt Chomskys så kallade ”Propagandamodell” är medierna ett cyniskt verktyg i maktens tjänst som endast försvarar de rika och de mäktiga, inte de fattiga och utanförstående. I Chomskys senaste utgivning ”Skurkstater” går han igenom de senaste decenniernas utrikespolitik; från Irakkrisen till begreppet politisk suveränitet – och hur USA:s stöd till terror och blodiga krig många gånger ingår i en ytterst medveten politik, som i fallet med Indonesiens angrepp på Östtimor. Bokens titel syftar till fördelningen av skurk- respektive hjälteroller bland jordens nationer. ”Iran, Irak, Libyen m.fl. är de givna skurkstaterna och förvisso har de gjort mycket för att förtjäna den beteckningen” lockar baksidan. ”Noam Chomsky tvekar dock inte att möta USA:s globala politik med dess egen måttstock. Logisk och obarmhärtigt avslöjar han hyckleriet”.

Personligen anser jag att hysterin kring Chomsky och hans författarskap emellanåt har fått för stora dimensioner. Noams Chomskys analyser har ofta utgått från moraliska aspekter. Hans texter handlar mycket om etik och den enskilda människans ansvar gentemot världens orättvisor. Kan förvisso vara en intressant infallsvinkel. Men i Skurkstater har Chomsky dessvärre utvecklat denna utgångspunkt till det negativa. Man blir lätt mätt på hans brökiga pekpinnar om moral och icke-moral; det känns onödigt när han upplyser oss om tobakskonsumtionens skadliga konsekvenser. Analysen blir lidande och överskuggad: reduceras ofta till att en liten klick av toppolitiker och militärer sitter bakom låsta dörrar där de i hemlighet stiftar ondskefulla anslag mot oss alla.

Bland de mer läsvärda hör kapitlet om Kubas och Förenta Staternas internationella relationer – ett unikt exempel på fyrtio år av ekonomisk krigsföring och terror mellan världens största supermakt och ett litet tredjevärldenland, som Chomsky utrycker det. Konflikten sträcker sig långt tillbaka ända till den nordamerikanska revolutionen – här ges en utförlig och detaljerad bakgrund. Ändå kan inte Chomskys nya bok rekommenderas till någon annan än den verkligt inbitne Chomsky-fanatikern eller den som har ett ovanligt starkt intresse för amerikansk utrikespolitik. Läs hellre om Makt, lögner och motstånd eller Milan Rai:s politiska biografi om Chomsky från 1999. De håller fortfarande.

JONAS NIELSEN

Noam Chomsky: Skurkstater – den starkares rätt i världspolitiken. Ordfront Förlag 2001

Sömnvarning utfärdad

Det snackades en hel del om det här bandet. Det skulle vara stökig grind mixat med mörka hardcore partier. Så det känns tråkigt att konstatera att inget av det stämmer. Jag tycker att det låter som om de vill spela metal men inte får till det med riffen och de är absolut inte snabba eller hårda. Det hela blir väldigt enahanda efter ett tag och efter en stunds lyssning känns plötsligt disken mer spännande. Det är bara att konstatera: man ska inte tro på allt folk säger, och rykten är när allt kommer omkring endast rykten.

Killtheslavemaster: S/T(mcd). Cyberdine243

Heavy sound

Me like! Tung gungig hardcore med stora gitarrer och tuffa sånginsatser. Låtkvaliten är jämnt fördelad och det är ett bra driv hela tiden. Tråkigt nog är vissa låtar väldigt korta vilket är synd för det här bandet verkar ha mycket idéer som man gott kunde ha utnyttjat till fullo. Den här plattan ska definitivt kollas in. Eulogy fortsätter konsekvent att vara det lilla bolaget med stor pålitlighet.

Santesangre: Feast for the new gods(CD). Eulogy recordings

Klasskamp från hela vär

Colombia

Allt som vanligt för fackföreningarna. Medlemmar förföljs och mördas av paramilitära styrkor och dödsskvadroner sponsrade av multinationella företag. Coca Cola står anklagad i USA för inblandning i liknande avrättningar vid sina dotterbolag i Colombia.

Italien

När Berlusconi upphävde lagen om att företagen inte får avskeda arbetare utan anledning svarade fackföreningarna med 3 dagars konflikt. 2 timmar varje dag genomfördes generalstrejk i hela Italien. 1994 ledde liknande aktioner mot införandet av ett nytt pensionssystem till att Berlusconi och hans dåvarande regering fick avgå.

USA

När världens ögon riktas mot Afghanistan passar Bush på att attackera de amerikanska fackföreningarna och arbetslagstiftningen. Hittills har han avskaffat lagen som säger att myndigheter måste ta eventuella brott mot arbetsrätten eller miljölagstiftningen under övervägande när de köper tjänster av företag.

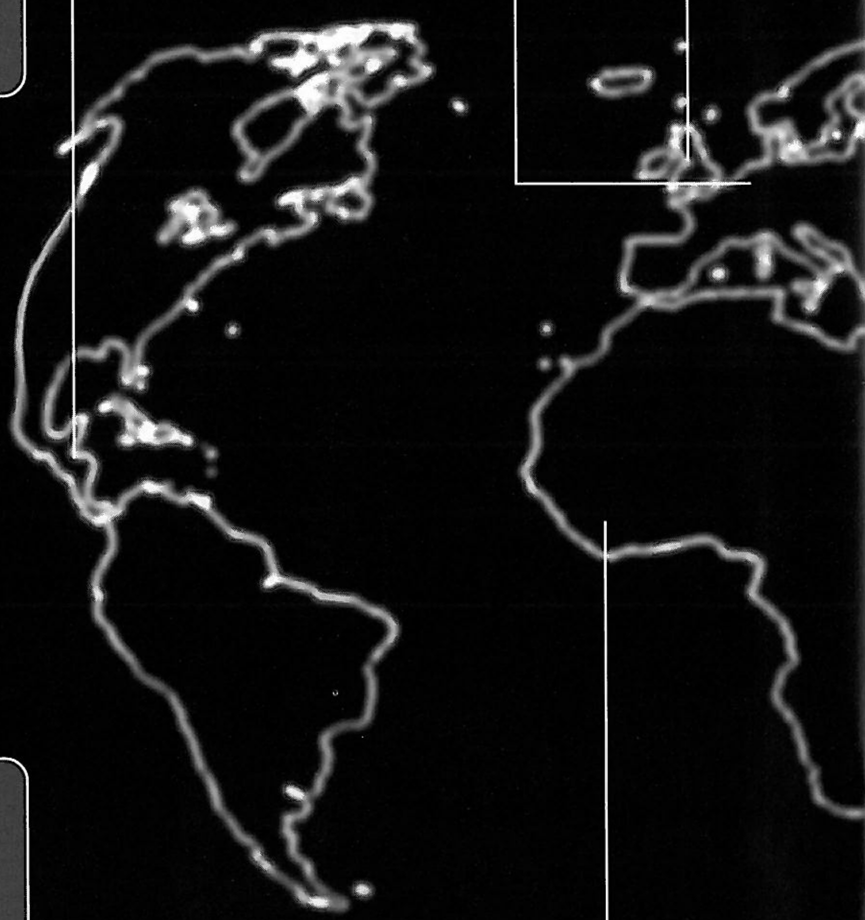
Vid North Olmsted Construction har arbetsköparens försök att bryta konflikten genom att ta in strejkbrytare lett till sammandrabbningar mellan arbetarna och svartfötterna.

Vid Floridas universitet sparkas Dr Al-Arian efter att ha kritiserat USA:s förehavande i mellanöstern.

En strejk på flygplatser runt om i USA under jul och mellandagarna förbjuds av Bush.

Holland

Efter stark internationell solidaritet kunde hamnfacket i Rotterdam den 4 december meddela att den pågående strejken var avblåst och att hamnarbetarna hade segrat. Arbetsköparnas planer på att överföra delar av hamnarbetarnas arbetsuppgifter till de för uppgiften outbildade sjömännen gick sålunda i stöpet.

Sydafrika

I fabriken Newcastle (beläget i en "frihandelszon") dog två nyfödda tvillingar. Anledningen var att nattskiftesarbetarna blev inlåsta i fabriken av ägaren. En gravid kvinna blev på så sätt tvingad att föda på fabriksgolvet utan medicinsk hjälp vilket resulterade i att båda barnen dog.
Detta ledde till kraftiga protester och myndigheterna försökte beordra att minimi löner skulle betalas ut och att farliga arbetsförhållanden skulle undanröjas. Ägarna svarade genom att hota att förflytta produktionen till ett annat land.

En storhamnstrejk satte fart efter att företagsledningen vägrat lyssna till kraven om högre lön. Ledningen gick på strejkens första dag ut med att lönerna under inga omständigheter skulle höjas. Fyra dag senare hade strejken tvingat företaget på knä och ersättningen höjdes.

Nigeria

Höjda bensinpriser ledde till en omfattande strejk som tvingade 774 lokala myndigheter att för tillfället slå igen.

Afrika

FN rapporterar att mängden barnarbetare har ökat drastiskt i främst västra och centrala Afrika.

lden

Storbritannien

En strejkvåg drar över landet. Först ut var järnvägsarbetarna som i princip lamslog den privatiserade tågtrafiken. Detta fick Tony Blair att gå ut och fördöma strejken med påståenden som att det är oacceptabelt att lösa en konflikt genom strejk (!). Nu hotar 150 000 post-anställda att också ta till stridsmedel.

De stora fackföreningarna drar tillbaka sitt stöd från Labourpartiet (som vissa har stött i över 100 år) tillföljd av deras nyliberala politik

Spanien

25 000 åhör den syndikalistiska fackföreningen CGT:s kallelse till demonstration för generalstrejk. Aldrig förut har så många slutit upp bakom en CGT demonstration.

Den 17 dec ember lade 425 spanska arbetare vid Bolidens (ni vet, miljöbovarna) zinkgruvor i södra spanien ner arbetet. Arbetarna som fortfarande är uttagna i strejk är anslutna till den spanska fackföreningen UGT.

Liberia

8 januari varnas arbetarna vid den statliga radion från att försöka få till stånd ett kollektivt avtal. Arbetarna som inte betalts på 11 månader har organiserat sig i ett icke statligt godkänd fackförening vilket är förbjudet i Liberia.

Kina

En amerikansk leksaksimportör som vägrar betala ut sina arbetares löner blir omhändertagen och kvarhållen av fabriksarbetarna tills lönerna har blivit utbetalda. Polisen vågar inte ingripa i rädsla att "provocera arbetarna".

Pakistan

9 januari släpps 6 av 11 olagligt gripna fackaktivister. Under pågående konflikt på Karachi Hotel griper pakistanska polisen 11 fackligt aktiva och håller dem utan åtal (vilket är olagligt i Pakistan). Efter massiva internationella påtryckningar och uppslutning från andra inhemska fack inom branscher som t.ex. järnväg, bank, telekommunikation och hamnarbete släpps 6 av dem och resterande förväntas släppas inom kort.

Sydkorea

När staten offentliggör sina planer att privatisera järnvägen utbryter strejk bland järnvägsarbetarna. Strejken sprider sig och omfattar inom kort Korea Gas Corp, Korea District Heating Co, Power enigneering, Orionh Electric co och Taxiförarna i huvudstaden.

12 000 i demonstration i Söul mot statens behandling av lågavlönade och för införandet av 5-dagars arbetsvecka.

När det blir känt att Hyundai Motor har gjort en rekordvinst på ofattbara 1,2 triljoner dollar begär fackföreningen att arbetarna ska få en tredjedel som bonus. Företagsledningen vägrar och strejk bryter omedelbart ut. En månad senare erbjuder företaget arbetarna 302 miljoner plus att samtliga avskedade återanställs. Erbjudandet röstas ner (!) av arbetarna och strejken fortsätter. Vid pressläggningen har Hyundai kommit med ett ännu generösare erbjudande men hur arbetarna ställer sig är inte klart ännu.

Indien

600 000 gruvarbetare i 3 dagars strejk mot privatiseringsplaner

Den 8 januari stormar arbetarna vid Jute Mill (Calcutta) fackpampars och företagsledarnas hem i protest mot en uppgörelse som innebär att 1/3 av lönen blir beroende av företagets lönsamhet. Vilda strejker bryter också ut.

När bankväsendet försöker omplacera 35 arbetare mot deras vilja visade de fackföreningsanslutna arbetarna på den enorma solidaritet som fortfarande finns. 700 000 går i strejk för 35 kamraters skull!

Indonesien

När fastställandet av minimilöner decentraliserades och varje region själv fick fastsälla den gick startskottet för massiva konflikter. När minimilönerna höjdes vägrade företagen att rätta sig efter de nya lagarna vilket har resulterat i en strejkepidemi.

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 6507, 113 83 Stockholm Tel: 08-673 11 15
suf.sog@swipnet.se http://www.suf.cc

SUF:s Internationella Kommitté
suf.ik@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Gävle)

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika
Tel: 0570-103 07
sufarvika@usa.net
http://www.come.to/suf-arvika

SUF-Eslöv
suf-eslov@hushmail.com
http://www.suf-eslov.org
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Falun
c/o Falu-Korsnäs LS
Trotzgatan 32-34D
791 71 Falun
Tel: 023-26 354
suffalun@hotmail.com
http://www.motkraft.net/fusk

SUF-Gotland
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D
621 47 Visby
Tel: 0498-21 31 83
suf_gotland@swipnet.se

SUF-Gävle
Box 6113
800 06 Gävle
Tel: 0740-18 39 71
suf-gavle@hushmail.com
http://www.redrival.com/suf_gavle

SUF-Göteborg
c/o Göteborgs LS
Box 7267
413 01 Göteborg
Tel: 031-711 23 04 (tors 18.00-20.00)
suf_gbg@hushmail.com

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hushmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Kalmar
Box 229
391 22 Kalmar
suf-kalmar@hushmail.com
http://come.to/suf-kalmar

SUF-Karlskoga/Degerfors
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Karlstad
c/o Karlstads LS, Våxnäsg 10
653 40 Karlstad
Tel: 054-21 64 90
suf-karlstad@hushmail.com
www.suf-karlstad.org

SUF-Kungsbacka
suf-kungsbacka@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Linköping
suf-lkpg@freebox.com
(Kontaktas annars via SUF:s Samordningsgrupp)

SUF-Luleå
Edeforsgatan 76, 974 38 Luleå
0920-105 34
lulea@suf.cc
http://www.suf-lule.org

SUF-Lund
c/o Lunds LS
Box 1642
221 01 Lund
Tel: 046-211 06 23
suf_lund@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf_lund

SUF-Malmö
Box 7063
200 42 Malmö
Tel: 040-12 61 78
suf_malmo@hushmail.com

SUF-Motala
suf_motala@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009
600 40 Norrköping
Tel: 011-13 18 55 (mån 17.30-18.00)
suf-norrkoping@mail.com
http://suf-norrkoping.subnet.dk

SUF-Piteå
sufpitea@spray.se
(kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS, Box 246,
811 27 Sandviken, tel: 026-25 90 09

SUF-Skaraborg
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Skellefteå
Box 32, 931 21 Skellefteå
suf_skelleftea@hotmail.com
http://www.come.to/suf-skelleftea/

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS
Bergsundsgatan 10 nb
117 37 Stockholm
Tel: 08-658 62 69
suf-sthlm@hushmail.com

SUF-Strängnäs
Box 139, 645 22 Strängnäs
suf-strangnas@hushmail.com
http://www.motkraft.net/suf-strangnas

SUF-Sundsvall
C/o Östra Medelpads LS
Box 357, 851 05 Sundsvall
suf.sundsvall@hushmail.com
http://suf.sundsvall.st

SUF-Sölvesborg
suf_sbg@hypatia.every1.net
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

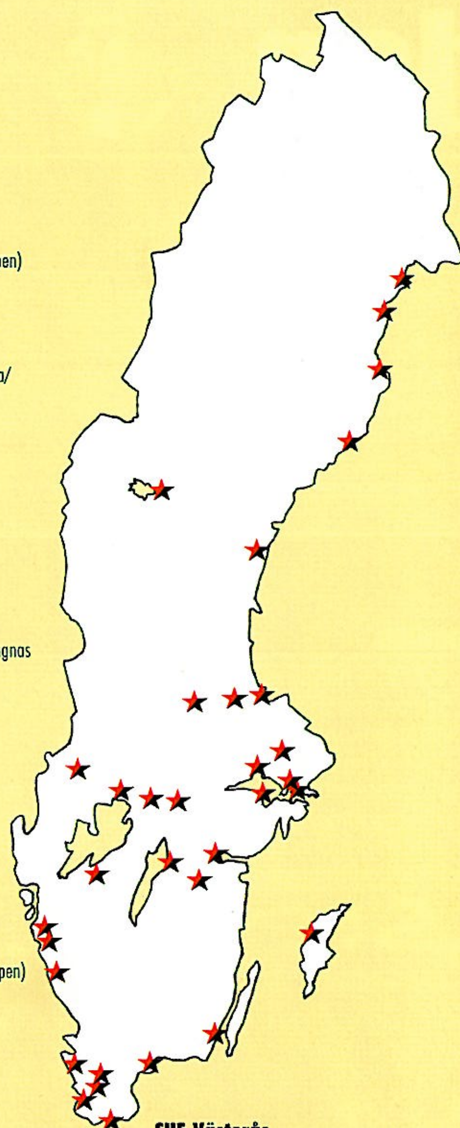
SUF-Trelleborg
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Täby
suf_taby@hushmail.com
http://come.to/suf_taby
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1
903 31 Umeå, Tel: 090-77 21 00.

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS
Sysslomansgatan 13
753 11 Uppsala
Tel: 018-69 46 89
suf-uppsala@anisakis.org
http://www.motkraft.net/suf-uppsala

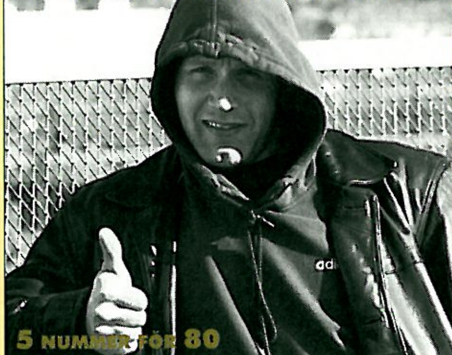
SUF-Varberg
Suf-varberg@mailcity.com
http://bizarr.blipp.com/suf
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Västerås
c/o Västerås LS
Norra ringvägen 28
722 15 Västerås
021-13 26 87

ÖSUK
(Örebro syndikalistiska ungdomsklubb)
Engelbrektgatan 35
702 13 Örebro
019-10 60 65
orebro_suk@hotmail.com

SUF-Östersund
suf_osd@yeayea.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

Sätt in pengarna på Pg: 64 99 67-7 eller skicka in talongen här bredvid

- ☐ Jag vill prenumerera (5 nr för 80 kr).
- ☐ Jag vill stödprenumerera (5 nr 150 kr).
  Min nya prenumeration ska börja med nummer .....
- ☐ Jag vill beställa följande gamla nr ....
  för 15 kr styck, inklusive porto.
- ☐ Jag vill ha information om SUF

NAMN ____________________

c/o ____________________

GATA ____________________

ADRESS ____________________

TELEFON ____________________

Publicerad i D.A. nr 30

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM

Ändringar av klubbadresser skickas till suf.sog@swipnet.se